ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

Schipbreukelingen in Rome

De Avonturen van
Eric de Noorman

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's.

HANS-G KRESSE

De Avonturen van Eric de Noorman

Negende verhaal

Schipbreukelingen in Rome

Uitgeverij
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brusse

Korte inhoud van vorige verhalen :

Eerste verhaal : **DE REIS NAAR ATLANTIS** — *Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis. Na vele avonturen en gevechten met vreemde wezens, komt hij in contact met de bevolking, die hem niet gunstig gezind is Hij laat zich in met de Egyptenaar Kirasso, die Winonah, de bewaakster van de Steen, heeft ontvoerd. Eric bevrijdt Winonah.*

Tweede verhaal : **DE ONTVOERING VAN WINONAH** — *Na vele avonturen en gevechten met monsters, komen Eric en Winonah in aanraking met de dwergen. Medegevoerd naar de stad, wordt Eric aldaar ter dood veroordeeld, maar vrijgesteld na een roerend pleidooi van Winonah, die hem eindelijk haar liefde bekent. Winonah verklaart Eric het geheim van de Steen van Atlantis. Op zoek naar de Steen komen beiden in aanraking met de wrede luipaardmannen.*

Derde verhaal : **DE STRIJD TEGEN KIRASSO** — *Eric en Winonah vluchten. Terug ontvoerd dwingt de hogepriester Winonah hem de weg te tonen om de Steen van Atlantis te bemachtigen. Winonah wordt echter door Eric bevrijd. Vergezeld van de dwerg Pum-Pum vluchten beiden, de Steen medenemend. Eric en Winonah worden opnieuw op listige wijze overmeesterd, doch Pum-Pum kan hun uit een benarde toestand redden.*

Vierde verhaal : **DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR** — *Na de mislukte strijd met de luipaardmannen trekken Eric, Winonah en Pum-Pum zich in het binnenland terug. Eric, in luipaardman verkleed, wordt gevangen genomen door Kirasso. Door een list weet hij te ontsnappen. Winonah wordt gevangen genomen door een generaal der luipaardmannen. Eric weet hem te ontwapenen en vergezeld van Pum-Pum ontvlucht hij met Winonah. Aan de grens treden zij in het huwelijk.*

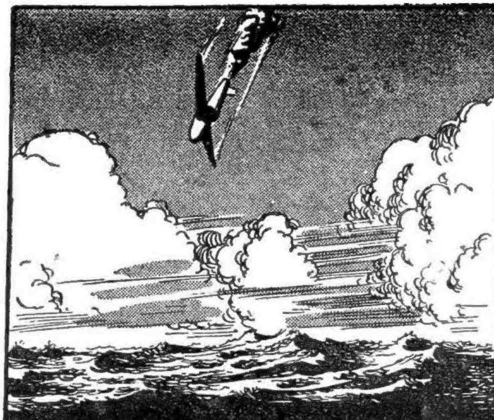
Vijfde verhaal : **DE SULTAN VAN AKAIIM** — *Eric, Winonah en Pum-Pum reizen terug naar Noorwegen. Hun schip wordt aangevallen door zeerovers, die hen naar hun land meevoeren, waar Eric en Winonah op de slavenmarkt verkocht worden. Pum-Pum ontvlucht. Eric in een kerker geworpen, sluit er vriendschap met Dzogolo, de neger. Beiden ontvluchten met de hulp van Pum-Pum Het drietal gaat op zoek naar Winonah, die in de harem van de Sultan van Akaiim opgesloten is. Eric sluit een accoord met de woestijnmannen en slaagt er in Winonah te bevrijden.*

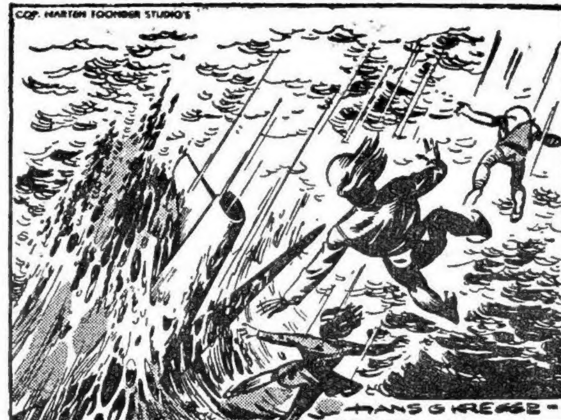
Zesde verhaal : **HET WATER DES LEVENS** — *Twee mannen van de heerseres Dzilah ontvoeren Eric, alle drie worden gevangen genomen door de « harige mannen ». Eric weet te ontvluchten, hij valt in de handen der soldaten van Dzilah. Deze zorgt er voor dat Winonah, Dzogolo en Pum-Pum, Eric terugvinden. Zij geeft Eric opdracht, het water des levens te bemachtigen. Eric trekt er alleen op uit en beleeft de meest dramatische avonturen en wordt door de toverkracht van de bewaker van het levenswater van zijn verstand beroofd Winonah en Pum-Pum redden hem.*

Zevende verhaal : **HET STENEN AFGODSBEELD** — *Dzilah weet Eric te verleiden en in haar netten te vangen. Zij tovert Winonah om tot een oude vrouw. Pum-Pum, de dwerg, is echter op zijn hoede en weet Winonah te bevrijden. Eric komt tot het bewustzijn en neemt Dzilah gevangen*

Achtste verhaal : **DE ONDERGANG VAN ATLANTIS** — *Winonah weigert echter naar Noorwegen terug te keren alvorens Atlantis, haar land, uit de handen van de Egyptenaar Kirasso bevrijd is. In Atlantis wordt Eric terdood veroordeeld, maar zijn vrienden redden hem. Kirasso laat de Citadel in de luchtspringen en Eric, Winonah en Pum-Pum weten net op tijd met een vliegtuig te ontsnappen.*

Met zachtronkende motoren klieft het vliegtuig, waarmede Eric, Winonah en Pum-Pum aan de algehele vernietiging, welke het eilandrijk Atlantis ten deel is gevallen, zijn ontsnapt, het luchtruim. Onder hen is, reeds dagenlang, de eindeloze, bruisende zee. Eric wil trachten Noorwegen, zijn vaderland hiermede te bereiken.

Met argusogen houdt hij de energiemeter in het oog, welke schrikbarend daalt... Land is niet in zicht, en als de energie verbruikt is, wat dan...? Wat Eric zo gevreesd had, gebeurt. De pijl zakt lager en lager... steeds dichter naar het nulpunt.

— Winonah! roept Eric met onrust in zijn stem. Kijk! wijst Eric en gedrieën zien zij de naald dansen op het nulpunt... Krampachtig omknelt Eric de stuurknuppels... Wat zal er nu gebeuren?

Nog enkele honderden meters vliegt de machine, doch dan met een siddering als van een gewonde vogel glijdt zij op zij, en wentelend rond haar eigen as ,duikt het toestel met razende snelheid in de diepte. Eric doet het enige, wat hem op dit critieke ogenblik nog rest.

— Vlug! schreeuwt hij en zich vastgrijpend aan de wanden kruipt hij naar de cabinedeur... De deur klemt en zit onwrikbaar en daar de tijd dringt, slaat Eric de ruiten stuk.

— Springen! beveelt de Noorman en als de dwerg niet durft pakt Eric het kereltje zonder veel commentaar op en duwt hem uit het vliegtuig. Met lijkbleek gezicht volgt dan Winonah en als laatste, springt Eric...

Een ogenblik lijkt het, als wordt hem de adem uit de mond gerukt... Eric snakt naar lucht en valt met grote snelheid, Winonah en Pum-Pum achterna. Hij ziet het vliegtuig onder een fontein van schuimend water in zee verdwijnen en nu suizen de golven ook op hem toe...

Eric zet zich schrap, doch hoewel hij er op verwacht is, overvalt de val in zee hem toch...

In een lawine van schuimende golven, duikt hij in de kolkende zee. Alles is duister om hem heen maar toch schieten vurige ballen langs zijn ogen... Geoefend zwemmer die hij is, verliest Eric echter geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest. Hij houdt zijn lichaam rustig, tot hij de oppervlakte weer bereikt heeft. Nu tracht hij zich boven water te houden, maar de roerige zee overspoelt hem ten tweede male. Eerst de derde keer slaagt onze Noorman er in, het hoofd boven water te houden. Links van hem ziet hij Winonah worstelen met de golven en op een kleine afstand ontdekt hij ook Pum Pum de dwerg.

Met enkele forse slagen zwemt Eric naar een stuk wrakhout, alles wat van het vliegtuig is overgebleven en dit voor zich uit duwende, verlost hij Winonah en Pum Pum uit hun benarde toestand. De dwerg klappertandt en stamelt :

— Mij... mij nat en koud.

— Onzin ! gromt Eric. Wees blij dat ge leeft.

Het stuk wrakhout geeft hen althans enige steun en op goed geluk laten zij zich met de zwakke golfstroom medevoeren...

Langzaam daalt de zon achter de kim en nog steeds bevinden de drie verongelukten zich in het allengs kouder wordende water. Zoekend speurt Eric langs de horizon en eindelijk meent hij een donkere, wazige streep op te merken...

— Land ? mompelt de Noorman. Het is te mooi om waar te zijn. Winonah is de uitputting nabij.

— Winonah ! Winonah ! roept hij in haar oor.

— Land ,vooruit ! Kunt gij het nog even volhouden ? De redding is nabij !

Met ongeloof op haar bleek gezichtje staart Winonah naar de donkere streep.

Zachtjes nadert het wrakhout de kust en als de schipbreukelingen, grond onder de voeten voelen, laten zij hun reddingboei los en waden naar het strand. Slechts het klotsen van het water langs hun voeten is hoorbaar in de stille avond.

Geen geluid verstoort de beangstigende rust, welke op deze plek heerst. Aarzelend betreedt het drietal het strand en met een benauwd gevoel nemen zij de onheilspellende omgeving in zich op. Voor hen uit rust een kale grauwe rotswand omhoog, ongenaakbaar en dreigend.

Eric kan een schamper lachje niet onderdrukken.

— Wij zijn gered ! zegt hij. Maar hoe?

— Geen boom, geen grasspriet, geen levende ziel! Grimmig staart hij naar de ongastvrije rotswand en als, om de ernst van de toestand nog wat duidelijker tot uitdrukking te laten komen, zegt de dwerg met een benepen stemmetje :

— Mij honger. Mij niet eten — lang geleden, au, buik hol !

— Ja : zucht Winonah, als er geen redding komt opdagen, zullen wij van honger omkomen !

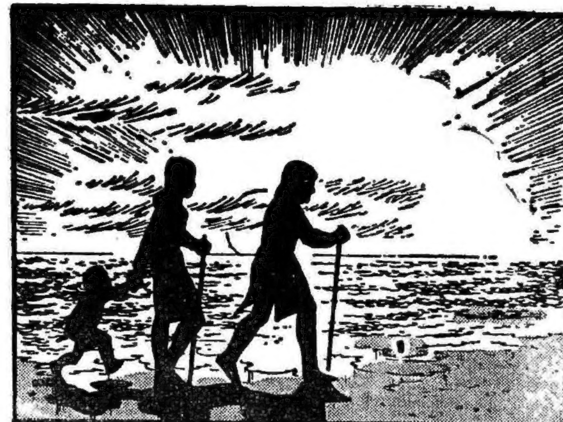
— Redding? Waar vandaan kunnen wij redding verwachten? antwoordt Eric.

— Wij zijn op ons zelf aangewezen en zoals de zaken nu staan, geloof ik, dat we beter hadden kunnen verdrinken... Er is niets verschrikkelijker dan de hongerdood.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Als de nacht, ijskoud en plotseling invalt, begeven de drie ongelukkigen zich, zo goed en zo kwaad als het kan, ter ruste tussen enkele rotsblokken.

Winonah en Pum Pum vallen spoedig in een heilzame slaap, maar Eric ligt nog lang wakker, piekerende over hun verre en rooskleurige toestand. Ten laatste ontfermt de slaap zich ook over zijn uitgeputte lichaam en geest.

Pum Pum is de eerste, die de volgende morgen bij de eerste zonnestralen ontwaakt en als door een zesde zintuig geleid slaat hij zijn blikken zeewaarts.

Daar, verweg op de oceaan, is het witte vlekje van een zeil waarneembaar. Pum Pum wrijft zich de ogen uit een kijkt nog eens, maar als hij ontdekt, dat hij juist gezien heeft, geraakt hij in grote opwinding.

— Meester! Prinses! gilt hij en woest rukt hij aan Eric's armen en benen. Onmiddellijk zijn beiden op de been en nu zien zij ook het blinkende zeil in de verte.

Gedrieën rennen zij naar zee en Eric trekt zijn lederen hemd uit, waarmede hij wild begint te zwaaien.

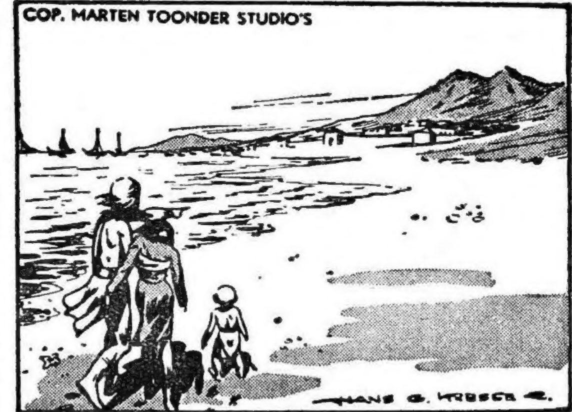
Pum Pum springt zenuwachtig heen en weer en gilt zo hard hij kan, geheel vergetende, dat niemand op het schip zijn dunne stemmetje zal kunnen horen.

Hun inspanning is echter vergeefs. De bemanning van het schip schijnt de drie ongelukkigen niet bemerkt te hebben, want allengs wordt het zeil kleiner om eindelijk geheel over de horizon te verdwijnen.

Door dit voorval, is het, alsof hun toestand nog hopelozer is.

Winonah kan slechts met moeite haar tranen bedwingen en Pum Pum kijkt ongelukkiger dan ooit.

Alleen Eric schijnt zijn bewustzijn hervonden te hebben.

— Kom, zegt hij, we zullen noordwaarts trekken, dit is in ieder geval de richting waarin zijn land zich bevindt.

Uit het water vist Eric enkele stukken hout, welke hij stukbreekt, zodat zij als stok kunnen dienen. Bezorgd ziet hij, dat Winonah steeds bleker en bleker wordt. In de gloed van de ondergaande zon zetten de drie moede reizigers hun tocht langs het strand voort, levend van kleine zeekrabben en weekdieren.

Dan komt echter het ogenblik, dat onze held al zolang gevreesd heeft. Winonah slaakt een nauw hoorbare zucht en wankelt. Snel draait Eric zich om. Net op tijd, kan Eric haar opvangen.

— Ik kan niet meer Eric!, fluistert het meisje, geen eten, geen drinken, steeds maar lopen, lopen, lopen, zonder enige hoop. Met een snik buigt zij haar hoofdje.

— Toe Winonah! smeekt Eric. Steun maar op mij, eens zal hier toch wel een eind aan komen.

De Noorman gromt een onverstaanbaar antwoord en haar ondersteunende strompelen zij zo goed en zo kwaad als het kan uur na uur voort, onder de brandende zonnestralen, en dan, eensklaps ontwaart Eric wazig de omstreken van een muur aan de horizon.

Het beeld van de lokkende witte muur vervaagt, golft, zet uit en slinkt weg tot een streepje. Maar neen, het beeld blijft.

— Winonah! Een stad, een stad! Mensen!... Wij zijn gered!

De ogen van de jonge vrouw beginnen te glinsteren, in haar stromen nieuwe ongekende krachten. Met een gelukkige glans in de ogen kijken de drie vermoeide reizigers elkaar aan. Zij zijn gered.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Verheugd en met herboren krachten leggen de schipbreukelingen het laatste deel van hun zware tocht af.

Verwonderd kijkt Eirc naar de blanke marmeren poort. Het bouwwerk doet hem wel wat aan de architectuur van het ongelukkige Atlantis denken, maar de mensen, die hij nu verbaasd naar zich toe ziet komen, zien er geheel anders uit.

Een man in een glimmende wapenrusting, treedt argwanend naar voren en neemt hen van onder halftoegeknepen ogen nauwlettend op.

Gedurende enkele ogenblikken staan de twee mannen elkaar zwijgend op te nemen, en dan zegt de soldaat met zware stem :

— Wie zijt gij vreemden ,en wat wilt gij hier ?

— Wij zijn verongelukt in zee, en totaal uitgeput, antwoordt Eric.

— Hm, knort de soldaat. Schipbreukelingen, hé? Wel, gij ziet er armoedig genoeg uit. Maar wat zoekt gij in de nederzetting?

— Niets, Heer! zegt Winonah met zachte stem. Sinds dagen hebben wij niet gegeten, noch gedronken, wij zijn dodelijk vermoeid en behoeven rust, alvorens wij onze tocht naar het Noorden kunnen voortzetten. Geeft ons slechts iets te eten en een plaats om onze leden te strekken en wij zijn tevreden!

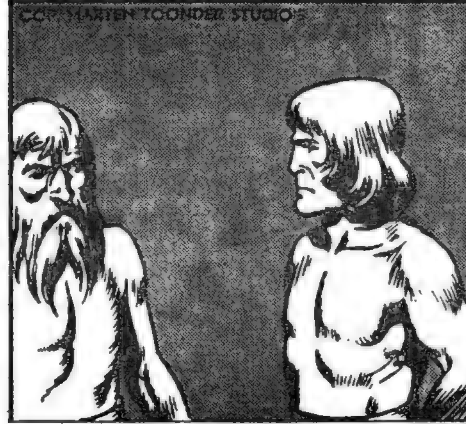
— Haha ! buldert de soldaat. Op die wens kan ik ingaan... en zich tot Eric wendend, vervolgt hij :

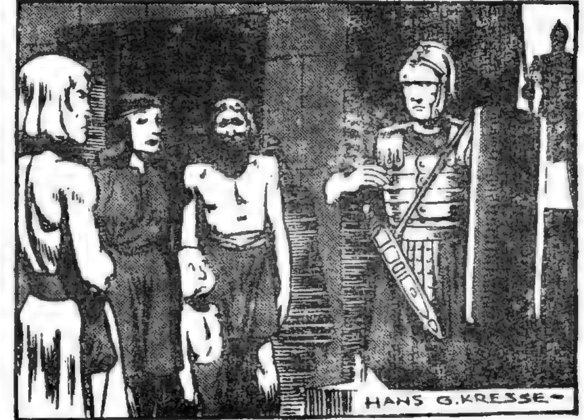
— Ik ken uw soort Geelhaar... Gij zijt een barbaar uit het Noorden. Voedsel en een plaats zult ge hebben, doch niet zo als gij het U denkt!

Achterdochtig luistert Eric toe. Als hij dan ziet, dat de soldaat enkele kamaraden wenkt, is hij op zijn hoede... want met stemverheffing vervolgt de andere tot de naderbij tredende soldaten :

— Neemt hen gevangen en werpt hen in de kerker, bij hun soortgenoten!

Eric poogt tegenstand te bieden maar hij is verzwakt door de uitputting van de laatste dagen, en de stoere soldaten nemen hem zonder veel moeite gevangen. Eenzelfde lot ondergaan Winonah en Pum Pum, welke laatste een flauwte nabij is...

Met stompen en duwen brengt men het zeer onfortuinlijke drietal in een muffe, onderaardse kelder, waar verscheidene neerslachtige lieden verzameld zijn.

— Bah! zucht Winonah. Nu krijgen wij eten en plaats om te slapen... in ruil voor onze vrijheid; ik weet niet wat ik liever had !

— Ik zou wel eens willen weten, waar we hier beland zijn, gromt Eric, en op deze woorden treedt een oudere man op hem toe, die vriendelijk toeknikt.

— Dat kan ik U wel vertellen, zegt hij. Gij bevindt u in de kolonie Tingitane; dit hier is een der Romeinse vestingen, ter verdediging van het gebied.

En even later vervolgt hij :

— Zijt gij een Briton? Eric schudt het hoofd en even beginnen zijn ogen te flikkeren.

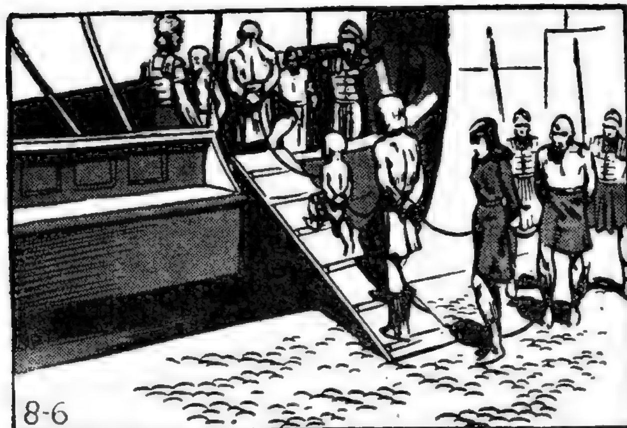
— Ik ben een Noorman! zegt hij nadrukkelijk, maar Britannica is mij niet vreemd.

Enkele tellen staren de mannen elkander aan, maar dan beginnen zij beiden te lachen : en de oude man zegt :

— Wel wat geeft het? Laten wij onze oude veten vergeten, hier zijn wij allen hetzelfde en moeten wij elkander steunen !

Op dat ogenblik wordt de deur ontgrendeld en een Romeins soldaat treedt binnen.

— Hé daar, zegt hij met grove stem. Volg mij allemaal, we gaan een reisje maken, maar denk er om : Tracht geen grapjes uit te halen. Kom mee !

Als een kudde schapen, aan elkaar geketend met zware ijzeren boeien, worden de gevangenen door de nauwe bochtige straatjes der vestingstad naar de haven geleid, daarbij geen ogenblik uit het oog verloren door de talrijke soldaten, die hen bewaken. Al spoedig merkt Eric waarheen hun weg voert. Aan de kade ligt een Romeins oorlogsschip.

Een voor een betreden de ongelukkige gevangenen, langs de loopplank het dek van de oorlogsbodem, waar zij opgevangen worden door barse bewakers, die hen onmiddellijk het ruim binnendringen. Hier worden hun boeien met pinnen in de scheepswand geklonken, zodat een ontsnapping onmogelijk is. Verbeten gluurt Eric in het rond in de hoop een middel tot ontsnapping uit deze ver van aangename toestand te vinden, en de soldaat, die hem vastnagelt aan de houten want zegt grijnzend :

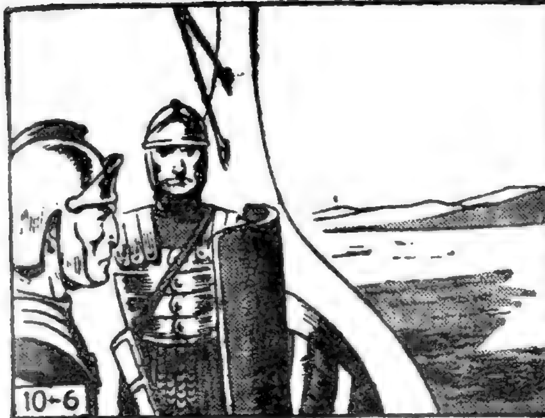
— Doe geen moeite, span u niet in, manneke! Wij zorgen wel, dat ge niet ontsnappen kunt...

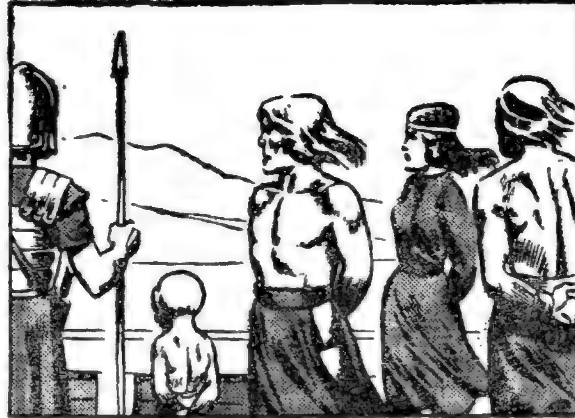
Eric kijkt de man woest aan, doch de soldaat begint nog harder te lachen, en gemelijk draait onze Noorman zich om.

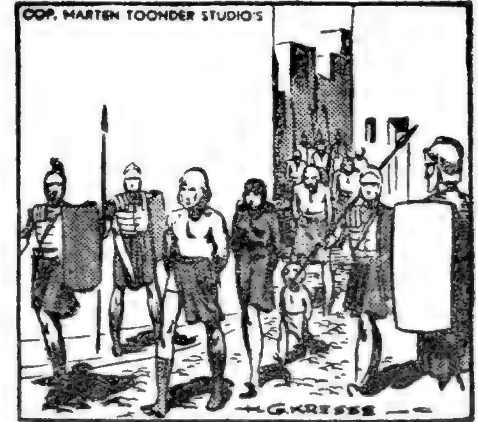
Als de laatste der gevangenen stevig vastgeklonken zit, verlaten de soldaten het ruim en de mannen zijn alleen in het bedompte vertrek, dat hun voor de komende dagen als verblijfplaats zal dienen. Eric vraagt zich af, wat het einde van de reis wel wezen mag, en nieuwsgierig zegt hij tot de dichtstbijzijnde gevangene :

— Wat gaat er met ons gebeuren, makker?

— Nu, weten doe ik het niet, Witkop, antwoordt deze, maar dat het niet veel goeds zal zijn, is wel zeker! Ik denk, dat we op de slavenmarkt terecht zullen komen...

Op dat ogenblik wordt het luik geopend, en snelle voetstappen kondigen de komst van een hunner bewakers aan. Onder aan het trapje blijft de man staan en dan vraagt hij :

— Wie sprak daar het laatst?

— Ik ! zegt Eric rustig.

— Zo, gij hé? Wel beste man! Indien gij, domme Witkop, wilt pogen te ontsnappen of onrust onder de gevangenen te stoken, zal die vrouw er voor boeten. Bedenk dat wel. Iedere poging tot opstand wordt met de dood gestraft!

Na deze woorden trekt de soldaat zich terug, en bovengekomen vervoegt hij zich onmiddellijk bij zijn commandant.

— Heer, die Witkop ,de barbaar, die uit de woestijn kwam lopen, is zeer opstandig. Hij zint op ontsnapping, zulks kwam mij zojuist ter ore. Hij is gevaarlijk!

— Mooi, ik dank u, soldaat, antwoordt de commandant en wijzende op de kust, welke zij langzaam naderen, vervolgt hij :

— Laat de gevangenen aantreden aan dek, koppel hen aan elkander en geef die geelharige barbaar een paar stevige mannetjes ter bewaking!

De gevangenen worden van hun muurketenen ontdaan, en aan dek gebracht, waar zij aan elkander geklonken worden. Met trillende neusgaten ziet Eric de kustlijn naderen. Hij overweegt een ontsnappingspoging, maar al spoedig moet hij toegeven, dat zulks onmogelijk is...

Als het schip aan de kade meert, is het het heetst van de dag, en er is zeer weinig volk in de straatjes aanwezig.

Degenen, die van de ontscheping der gevangenen getuige zijn, worden op veilige afstand gehouden en dan gaat het onder strenge bewaking te voet verder naar de slavenmarkt.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Na een korte wandeling door de straatjes van de kleine Romeinse stad bereiken de gevangenen de slavenmarkt.

De commandant van de soldaten, begeeft zich naar een kleine donkere Griek en zegt :

— Hier heb ik een mooi stel slaven, oude! en dan wijzende op Eric : Die barbaar daar is alleen al een zak goudstukken waard.

De slavenhandelaar laat zijn sluwe oogjes goedkeurend rusten op de krachtige gestalte van de Noorman.

— Wel, wel gij spreekt waarheid, Heer! Een goed stel. Met een kwinkslag worden de gevangenen overgedragen, waarna de soldaten naar hun schip terugkeren.

De Keizer wordt schatrijk door Uw slavenjacht.

Winonah heeft al deze gedragingen zwijgend gadegeslagen, doch nu wendt zij zich met een snik tot Eric.

— Oh Eric, stamelt zij, Ik ben zo bang — ze zullen ons van elkaar scheiden, misschien voor altijd !

Op een afstand heeft de handelaar staan toekijken, maar nu treedt hij op het tweetal toe.

— Man en vrouw? vraagt hij. En als Eric onwillekeurig knikt, vraagt hij verder, op Pum Pum wijzend : — Is dat uw kind?

— Neen, maar het hoort wel bij ons! antwoordt Winonah.

— Hm, — wel kijkt elkaar dan nog maar eens goed aan, want daar ga ik geen rekening mee houden.

Dan verwijdert hij zich en het verkopen der slaven neemt een aanvang. Als eerste moet Eric het houten verhoog beklimmen en in aanvang. Als eerste moet Eric het houten verhoog beklimmen.

Al spoedig treed een dik. voornaam uitziend persoon naar voren en het loven en bieden begint.

Met een gevoel van walging moet Eric zich van alle zijden laten betasten door de vettige vingers van de toekomstige koper. De hardheid zijner spieren schijnen een zwaar gewicht in de schaal te werpen, want ten slotte haalt de dikke man een lederen buidel te voorschijn, waarin zich de prijs, honderd goudstukken, bevindt. Gretig pakt de Griek het geld en de koop is gesloten.

Vervuld van wanhoop heeft Winonah dit toneel afgezien, maar nu kan zij zich niet langer bedwingen. Met een kreet stapt zij naar voren.

— Eric, snikt zij. Laat mij niet alleen! Eric klemt de lippen op elkaar, maar de handelwijze van de slavenhandelaar doet de beker overlopen.

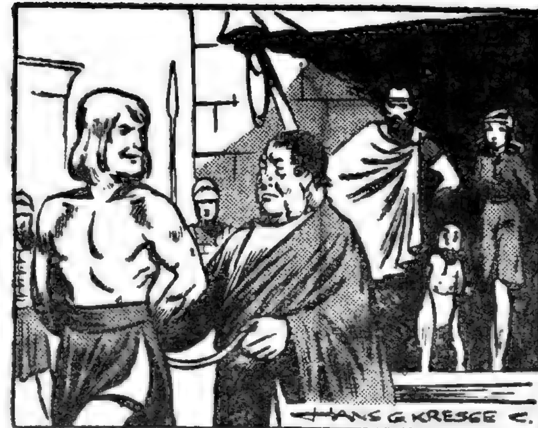
Woedend keert de Griek zich om en met een snauw, duwt hij Winonah ruw en hardhandig op haar plaats terug.

In een oogwenk is Eric bij de man en daar zijn handen gebonden zijn, geeft hij de slavenhandelaar met zijn knie een pijnlijke duw in de maag.

— Hond! Waag het nog eens haar aan te raken! sist hij tegen de in elkaar krimpende man, doch voor hij een tweede rake stoot kan toebrengen, komen de soldaten en ook de man, die hem zojuist gekocht heeft, toesnellen.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Hardhandig wordt Eric door een soldaat tot de orde geroepen. Inmiddels heeft de Griek zich hersteld en komt nu, schuimend van woede en gekrenkte trots met gebalde vuisten op Eric af. Eric rukt en trekt om zich te bevrijden uit de greep van de soldaat, doch op het ogenblik dat de handelaar wil toeslaan, treedt de koper van Eric statig tussenbeide met een gebiedend :

— Halt! Deze slaaf is mijn, en daarenboven het eigendom van het Keizerlijke Rome, weet dan, dat ik deze barbaar gekocht heb voor de openbare badhuizen, om de vuren brandende te houden. Zo gij U aan hem vergrijpt, vergrijpt gij U aan een eigendom van het Keizerrijk, hetwelk hoogst strafbaar is.

Na deze indrukwekkende woorden, heerst er een ogenblik stilte. De Griek schijnt de woorden begrepen te hebben.

— Goed dan, gaat vrijelijk. Ik zal deze man met geen vinger aanraken. En zich dan tot Eric wendende met van haat gloeiende ogen, vervolgt hij :

— Hij mag van geluk spreken... deze... deze hond!

Met een schouderophalen keert de Romein de slavenhandelaar de rug toe en Eric voor zich uitdrijvende, schrijdt hij de markt over.

Winonah ziet haar held verdwijnen en met tranen in de ogen roept zij wanhopig zijn naam.

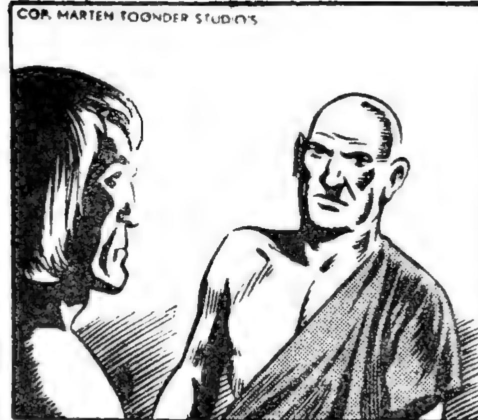
Dapper glimlachend wendt Eric het hoofd om en duidelijk voor haar verstaanbaar zegt hij:

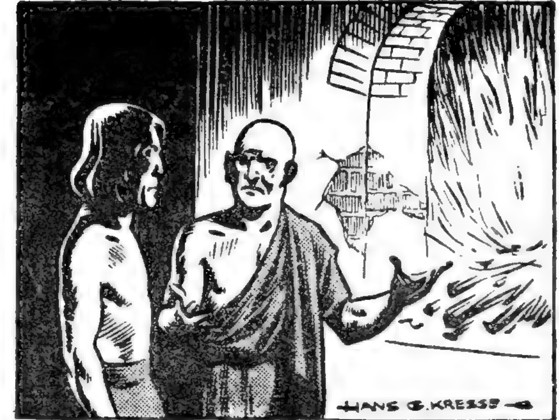
— Geduld Winonah, moed houden! Ik kom.

— Zwijg! buldert de Romein en de rest van Eric's woorden wordt overstemd door een reeks vloeken.

Somber loopt Eric voort. Het schijnt, dat hier zijn en Winonah's wegen zich voorgoed gescheiden hebben.

na een lange, vermoeiende reis bereikt Eric zijn bestemming : de keldergewelven onder de openbare badhuizen te Rome.

Hier wordt onze held door zijn begeleider overgedragen aan een paar soldaten, die hem nu langs een aantal smalle trappen in de catacomben brengen, waar een gespierd persoon naar voren treedt.

— Hier is een nieuwe slaaf ! Maar wees voorzichtig, het is een wilde ! zegt de soldaat.

De aangesproken Romein, blijkbaar de opzichter in de kelder gromt eens onverstaanbaar en neemt onze Noorman van het hoofd tot de voeten op.

— Wel ! Die wildheid gaat er met de hitte wel uit!

De soldaat lacht sarcastisch en als hij vertrokken is, gromt de opzichter:

— Kom maar eens mee, vriend!

Weerspannig loopt Eric achter zijn baas aan, die regelrecht naar een grote oven toeloopt en dan bevelend zegt :

— Dit is uw werk! zorg er voor ,dat de vuren goed branden; wees zuinig met de brandstof en maak geen ongelukken! Bedenk goed : luiheid kennen wij hier niet, kwaadwilligen worden gegeseld!

Zwijgend staart Eric in het vuur. De hitte is bijna ondragelijk.

Hij, die altijd gewoon geweest is aan het leven in de vrije natuur. Hij — Eric, in deze hete kelder ,levend begraven, opgesloten als een mol. Langzaam dwaalt zijn blik door de gewelven. Overal bevinden zich soortgelijke ovens. Bij iedere oven staat een slaaf te werken.

Met een starende blik kijkt Eric de opzichter aan.

Met een ruw gebaar wordt hem een lange roede in de hand gedrukt en hij hoort een stem zeggen:

Hier moet ge werken, en onthoudt wat ik gezegd heb.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Dag na dag staat Eric bij zijn oven. Daglicht ziet hij niet meer; het eten is zeer slecht. Eric beseft, dat een langdurig verblijf in dit grafachtige gewelf hem noodlotig zal worden. Hij heeft opgemerkt, dat een paar slaven geregeld hout aandragen, dat zij van de binnenplaats halen. Dit is een soort werk, dat hem beter zou bevallen. Onopgemerkt begint Eric zijn arbeid te vertragen en veinst daarbij hoofdpijnen en duizeligheid.

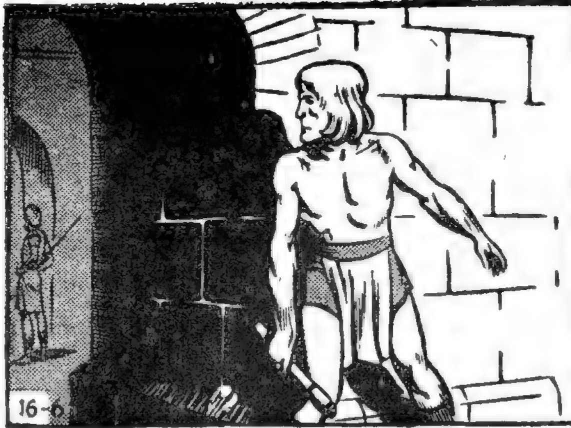
Het duurt niet lang of de opzichter bemerkt, dat er met de Noorman iets niet in de haak is en daar dergelijke gevallen zich meer voordoen is hij dan ook niet verbaasd, wanneer Eric hem met een meelijwekkend gezicht voorliegt, dat de hoofdpijn ondragelijk is en de duizelingen steeds erger worden. Een ogenblik kijkt de Romein onze held onderzoekend aan, maar dan zegt hij :

— Hm! Het kan wel waar zijn. Ge zijt voorlopig vrijgesteld van het stoken, maar denk niet, dat ge niet werken hoeft. Op de binnenplaats ligt een stapel hout, ga dat hout klieven. Ik denk, dat ge daar wel geschikt voor zijt!

Alhoewel Eric moeilijk zijn vreugde kan bedwingen, is aan zijn gelaat niets te merken en gedwee strompelt hij de trap op, tot hij weet veilig te zijn voor de vorsende blik van de opzichter.

In drie sprongen neemt hij de laatste treden en staat dan weer eindelijk in de frisse lucht. Een paar keer haalt hij diep adem en dan knielt hij neer bij de houtstapel, nadenkend grijpt hij de kleine bijl en zijn blikken spieden de binnenplaats rond. Geen mens te zien.

— Een bijl... Een wapen ! mompelt hij. Dit is mijn kans! Als ik een ontvluchtingspoging wil wagen moet ik het nu doen en snel!

Beslist omklemt Eric het kleine bijltje, het enige wapen om zijn ontvluchtingspoging te wagen en dan sluipt hij voorzichtig langs de muur.

Alles is stil om hem heen. Na de hoek omgeslagen te zijn, staat hij in een nauwe gang met hoge kale muren. Snel loopt hij op zijn tenen door de gang, waar zich een poortje bevindt.

Voorzichtig gluurt hij om de hoek, maar vlug trekt Eric het hoofd terug. Daar staat een schildwacht met de rug naar hem toe!

Nog eens kijkt Eric en nu lang genoeg om de toestand op te nemen. De poort, welke de schildwacht bewaakt is klaarblijkelijk de buitenpoort, want aan de andere kant ziet Eric mensen voorbijlopen in beide richtingen. En daar is ook de Vrijheid.

— Ik moet die schildwacht onschadelijk maken! fluistert Eric en stevig zijn bijltje vasthoudende, stormt hij in enkele sprongen de ruimte over, welke hem van de soldaat scheidt.

Alles verloopt goed, tot op het ogenblik, dat Eric zijn wapen heft.

De schildwacht hoort gerucht achter zich en zich bliksemsnel omdraaiende ,heeft hij nog net tijd genoeg om een luide alarmkreet te slaken, vóór dat een hevige slag hem neervelt.

Vlug grijpt Eric het zwaard van de soldaat... de weg naar de vrijheid staat open. Maar juist op het ogenblik, dat onze held door de poort wil vluchten, wordt hem de weg versperd door een aantal, op het hulpgeroep van de ongelukkige schildwacht afkomende soldaten, die nu, met de wapens in de vuist dreigend naderen...

In een oogwenk geeft Eric zich rekenschap van de toestand.

Hij moet trachten te verhinderen dat men hem omsingelt en zich met geweld een doortocht banen. Met opeengeklemde tanden maakt hij zich klaar voor het gevecht.

— Geef u over, of wij overmeesteren u met geweld! roept een van zijn tegenstanders.

— Beproef het maar! gromt Eric, en gelijktijdig doet hij een snelle uitval.

Eric's tegenstander die zich hieraan niet verwacht, heeft geen tijd meer om zich terug te trekken en met een scherp geklik wordt hem het zwaard uit de vuist gestoten.

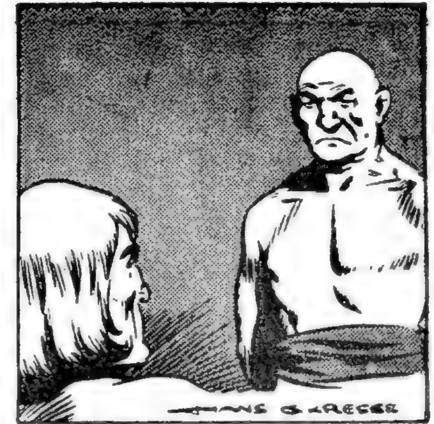
— De volgende stoot zal U dodelijk treffen! dreigt Eric, die door zijn ooghoeken ziet, hoe een der mannen tracht hem van opzij te benaderen. Weer doet hij een snelle uitval en de soldaat trekt zich vlug terug.

— Kom helden-van-de-koude-grond, spot Eric. Waar blijft gij nu?

Doch nu komen zijn tegenstanders allen te zamen opzetten. Eric weert zich als een bezetene, maar langzaam wordt hij teruggedrongen, steeds verder van de poort en de vrijheid weg... Nu beschrijft een der soldaten een wijde boog om hem heen en voordat Eric er zich rekenschap van geeft slaat de tegenstander toe. Een dreunende slag met de platte kant van een zwaard doet hem wankelen en dan, langzaam zinkt hij weg in een diepe, zwarte afgrond.

De strijd is gestreden: Eric's ontvluchtingspoging is mislukt en onze held ligt, geveld door een zwaardslag, bewusteloos op de binnenplaats van het Romeinse badhuis. Terwijl een der soldaten de zwaargewonde schildwacht verzorgt, knielt een ander naast Eric neer en onderzoekt hem nauwkeurig.

— Hij leeft nog! roept de soldaat tot zijn commandant met eerbied in zijn stem en eerbiedig laat hij er volgen :

— Die beul kan vechten!

— Geen smoesjes, — iedere Romeinse soldaat doet hem dat na! antwoordt wrevelig de aanvoerder.

— Breng hem weg ,breng hem waar dit soort opstandige slaven thuishoort, en na deze woorden verwijdert de Romein zich, zonder Eric nog een enkele blik te verwaardigen.

Hoelang hij buiten bewustzijn geweest was, wist Eric niet, toen hij met een kloppend hoofd als uit een diepe slaap ontwaakte.

Verwonderd trachtte hij zijn omgeving op te nemen en dan ontwaart hij een aantal mannen, die hem zwijgend aanstaren.

— Waar ben ik? Wie zijt gij? stamelt Eric. Een der mannen, een kleine kerel, treedt nu geluidloos naar voren en antwoordt :

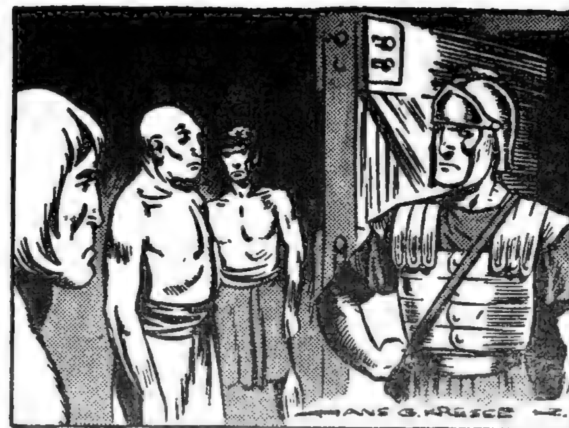
— Gij bevindt u hier in de kerkers onder de arena, vreemdeling. Wij zijn gevangenen van Keizer Commodus, juist zoals gij nu. Gij weet zeker wel, wat dat zeggen wil.

Verbijsterd schudt Eric het hoofd. Hij herinnert zich nu wel weer, wat er gebeurd is, maar wat voor bijzonders zou het betekenen om hier gevangen te zitten, en dat zou Eric nog graag willen weten.

— Hm! antwoordt de man : Onnozele, waar komt ge vandaan? Weet gij dan niet, dat gevangene te zijn van Commodus, gelijk staat met een zekere snel naderende **DOOD**?

— Keizer Commodus, vervolgt de kleine man, is een wreedaard en een kwelgeest. Men zegt, dat hij hoogmoedswaanzin heeft. Om hem te behagen zullen wij over enkele dagen in de arena de strijd moeten aanbinden tegen de beste gladiatoren van Rome... en wij zullen allen een vreselijke dood sterven.

Ademloos heeft Eric toegeluisterd. Eén ogenblik meent hij, dat de ander een loopje met hem neemt, doch dan ziet hij aan 's mans gelaatsuitdrukking, dat het hem diepe ernst is.

— Maar, stamelt Eric.

— Neen, wij kunnen aan ons lot niets veranderen als ge dat bedoelt, bromt de kleine slaaf grimmig.

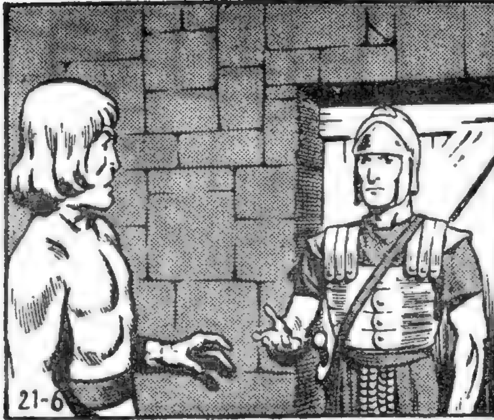
Nu komt er een verbeten trek op het gezicht van de Noorman en wild springt onze held overeind...

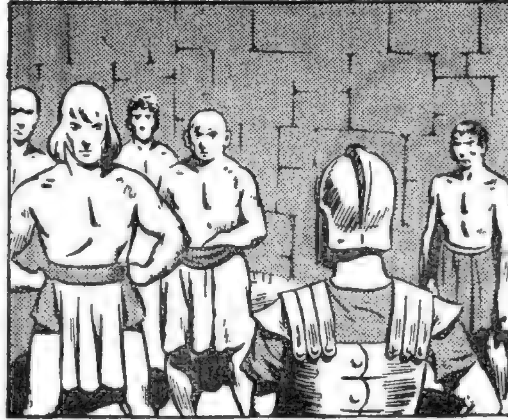
Met beide handen rukt en trekt hij aan de massieve tralies van het kleine venster.

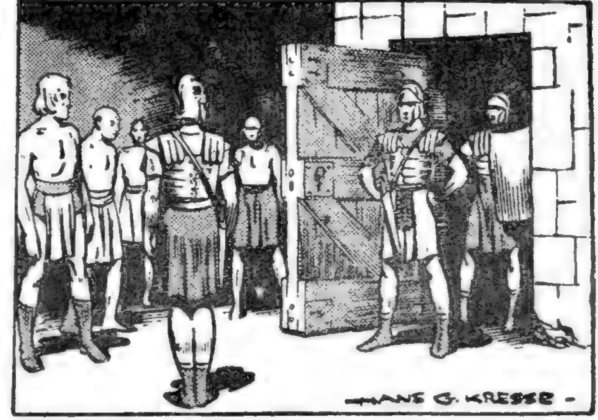
— Doe geen moeite, mijn beste. Ge doet beter uw krachten te sparen voor het aanstaande gevecht, zegt nu de kleine kerel.

— Juist gesproken, klinkt eensklaps een heldere stem door de kerkerruimte. en wanneer de gevangenen zich verbaasd omdraaien, zien zij één der Romeinse bewakers in de deuropening staan.

— Over twee dagen breekt de strijd aan, vervolgt de soldaat. Ge zult u dan meten tegen ervaren gladiatoren. Mij dunkt, dat ge dan al uw krachten zult nodig hebben, geelhaar. En met deze woorden kijkt de soldaat Eric veelbetekend aan. Langzaam is Eric naderbijgekomen... De deur achter de soldaat staat open... Slechts één man staat tussen hem en de vrijheid... Een beter ogenblik voor een ontvluchting is bijna niet denkbaar.

Onmerkbaar tracht Eric de soldaat te naderen, doch eensklaps doet deze de zware deur met zijn hiel dreunend in het slot vallen.. Recht kijkt de Romein Eric in de ogen, terwijl hij zegt :

— Slechts zwakzinnigen zouden hier een ontvluchtingspoging wagen. De gangen zijn vol met bewakers.

Eric laat niet blijken, dat de ander zijn bedoelingen doorzien heeft, en met een ondoorgrondelijk gezicht vraagt hij :

— Indien ik mijn tegenstander overwin, wat gebeurt er dan?

— Gij hebt meer dan één tegenstander, legt hij uit ! Als ge er een overwint, neemt een ander diens plaats in, tot alle slaven gedood zijn... Daarom kan keizer Commodus gemakkelijk aan iedere slaaf, die overwinnaar blijft, de vrijheid beloven, dat gebeurt toch nooit.

— Maar dat is een beestachtige moordpartij! roept Eric uit.

— Wat kunnen wij er aan doen? zucht de soldaat. Vroeger onder de goede Keizer Marcus Aurelius waren de toestanden anders, maar Keizer Commodus vernietigt, wat zijn vader opbouwde.

Onder het spreken van de soldaat zijn de overige gevangenen naderbij gekomen, en allen luisteren naar de woorden van de Romein. Plotseling houdt hij zijn mond en kucht verlegen... Een goed verstaander had uit zijn woorden kunnen begrijpen, hoe zeer hij de Keizer verafschuwt, en dit feit is reeds voldoende om zijn doodvonnis te betekenen. Doch op dat ogenblik zwaait de kerkerdeur open en een legioenkapitein treedt binnen, achter hem enkele soldaten.

— Inspectie van de wacht! snijdt zijn stem door de gedompte ruimte, en de soldaat verschiet van kleur...

— Wat beduidt dit? snauwt hij. Gij weet, dat ge niet met de gevangenen spreken moogt, soldaat! Verdwijn, meld u bij de wachtcommandant. Ge zult hier meer van horen!

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Wanneer de soldaat, bleek als een dode, weggeleid is, treedt de officier langzaam en dreigend op de gevangenen toe.

Onbewust staart hij naar Eric, als hij tot alle gevangenen zegt :

— En gij, bedenk goed, nog één woord tegen de schildwachten en ik gooi u voor de leeuwen !

Als de Romein denkt, dat zijn woorden hun uitwerking bereikt hebben, schreidt hij met opgeheven hoofd de deur uit.

Weer zijn de gevangenen alleen en schaapachtig kijken zij elkaar aan. Dan verbreekt Eric de stilte...

De woorden van de arme soldaat laten hem niet los, en peinzend zegt hij, eigenlijk hardop denkend :

— Vreemd, die soldaat leek mij niet erg ingenomen met Commodus...

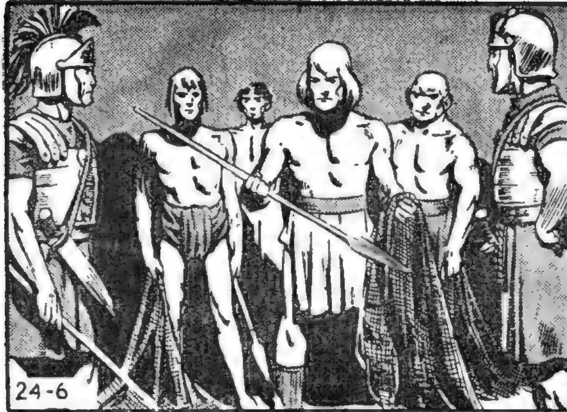
Met een ruk heft de kleine kaalhoofdige slaaf het hoofd op.

— Ingenomen met Keizer Commodus ? schampert hij. Wel ik kan wel merken, dat ge hier een vreemde zijt. Geelhaar ! Wie is er wel ingenomen met Commodus, buiten hijzelf? Die soldaat vertolkte de geheime gedachten van het gehele Romeinse volk: Commodus is een tyran en het volk van Rome is het reeds lang moe !

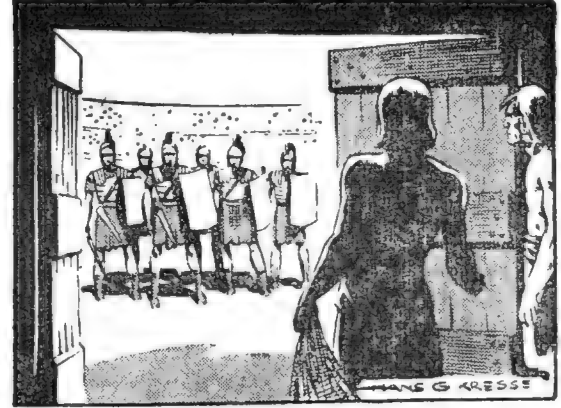
Naarmate de dag van de grote strijd nadert, wordt de stemming bedrukter... De sfeer in de muffe, ongastvrije kerker is geladen, wanneer de dag van de strijd is aangebroken. Alleen Eric schijnt niet in het minst verstoord, door de voor de deur staande strijd.

— Wel... ik voel me fit genoeg, om een paar van die gladiatoren in het stof te laten bijten, gromt hij.

Nauwelijks heeft onze held deze woorden gesproken, of een stemgeroes aan de andere zijde van de deur kondigt aan, dat men de gevangenen komt halen voor de strijd in de arena.

Een sleutel knarst in het slot, en als de zware deur langzaam op haar hengels opendraait, treedt een aantal stoere Romeinse soldaten de kerker binnen.

Met half toegeknepen ogen begluurt Eric zijn bewakers... Allen zijn zwaar gewapend, en even snel als ze opgekomen is verdwijnt iedere gedachte aan een mogelijke vlucht. Zwijgend reiken de soldaten aan ieder der gevangenen een houten speer en een dun vangnet uit.

Verbeten bekijkt Eric deze primitieve wapens en een wilde woede bevangt hem bij deze onsportieve daad.

Zijn ogen flikkeren, wanneer hij zijn bewakers in de grijnzende gezichten kijkt, en bijna wordt het hem te machtig. Doch als de commandant naar voren treedt, weet hij zich te beheersen.

De Romein ontrolt een boek en leest de voorwaarden af :

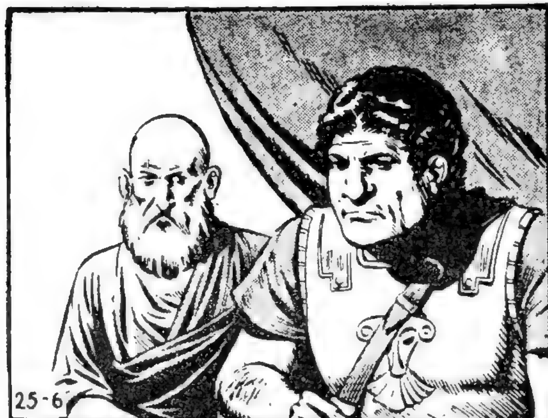
— Iedere slaaf, die heelhuids de strijd overleeft, verkrijgt de status van vrije Romein, doch moet te allen tijde gereed staan om tegen Commodus in het strijdperk te treden!

— Opstappen! snauwt de commandant, en in ganzenpas gaat de sombere stoet door de gangen onder de arena... Een trap op en dan staan zij voor een grote massieve poort.

Een paar soldaten openen de eiken deuren en een lichtstroom overgiet de gevangenen...

Knipperend tegen het licht staat Eric enkele ogenblikken stil te kijken naar de grote zandvlakte, aan alle zijden omgeven door stampvolle tribunes.

En in het midden van de arena, zwaar bewapend en dreigend, staat een boog van stoere gladiatoren de onfortuinlijke gevangenen op te wachten.

Vanuit zijn loge slaat de genadeloze keizer het binnentreden van de slaven gade. Een wrede grijns krult zijn smalle lippen, en een flikkering in zijn ogen verraadt hoezeer hij naar het schouwspel verlangt.

Behalve de keizer bevinden zich een oude, streng uitziende man en de commandant van de Pretoriaanse wacht in de loge.

Zich tot de slaven richtende, zegt Commodus met luide stem :

— Een goed stel slaven Pertilax, het zal een lust voor het oog zijn, deze barbaren te zien sterven...

De oude Pertilax staart zijn gebieder zwijgend aan, doch geen antwoord komt over zijn lippen.

Inmiddels zijn de slaven door de Romeinse soldaten de arena ingejaagd, en onder het gejoel van de duizenden toeschouwers vangt de bloedige strijd aan...

Zijn speer en vangnet stevig omknellend nadert Eric een grote gladiator, die met een grijns op zijn gelaat het zwaard voor een snelle slag gereed houdt... Al spoedig bemerkt Eric, dat het net hem hindert bij het lopen, en dit « wapen » ter zijde gooiend, doet hij met de speer een snelle uitval naar de onbedekte arm van zijn tegenstander... Deze weet echter de stoot te ontwijken, maar het volgende ogenblik springt de gladiator vooruit en vóór dat Eric er op verdacht is, suist het zwaard door de lucht en met een verdovende klap wordt hem de houten speer in stukken uit de hand geslagen...

Als een flits gaat het door Eric's gedachten, dat hij overgeleverd is aan de gladiator... Slechts een snelle handeling kan hem nog van een wisse dood redden. Met een triomfantelijk gelaat stoot de gladiator toe voor de genadeslag, doch bliksemsnel laat Eric zich voorovervallen en op een haar breed scheert het vlijmscherpe mes over zijn hoofd...

Eric's tegenstrever verliest door deze misslag het evenwicht en wankelt naar voren. Snel als het licht, en met grote tegenwoordigheid van geest handelt Eric. Hij beseft dat nu zijn enige kans om deze tegenstander te overwinnen gekomen is.

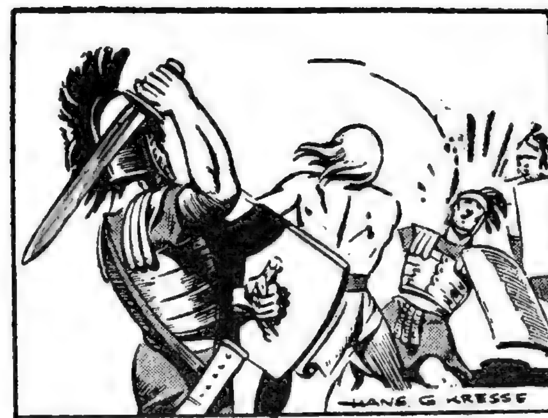
Handig licht hij de gladiator een been en de man valt onder het slaken van een angstige gil ruggelings in het zand... Onmiddellijk poogt de gladiator op te krabbelen, maar Eric is sneller. Hij grijpt het zwaard, dat zijn tegenstander ontvallen is en maakt hiermede snel een einde aan het gevecht. Hijgend kijkt onze held na deze, voor hem gunstige besliste tweekamp in het rond, maar tot zijn ontsteltenis bemerkt hij, dat het meerendeel der slaven reeds hun laatste strijd gestreden hebben.

Doch wat hem het meeste verontrust is, dat nu een aantal gladiatoren, ziende hoe één van hen tegen de Noorman het onderspit heeft moeten delven, langzaam en onheilspellend naderbij komt, om hun gevallen makker te wreken.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Verbeten ziet Eric zijn tegenstanders naderen en zet zich in houding om zijn huid zo duur mogelijk te verkopen... Een doodse stilte is over de arena neergedaald; allen zien zij de ene slaaf, omsingeld door een steeds groter aantal gladiatoren, zich schrap zetten, en een zucht van bewondering gaat door de duizendkoppige menigte...

Rustig laat Eric zijn tegenstanders naderen, en dan, onverwachts doet hij een heftige uitval naar de dichtstbijzijnde gladiator... Deze struikelt in zijn haast om terug te wijken en met een snelle stoot schakelt Eric de man uit.

De gladiatoren briesen van woede, doch Eric laat zich daardoor niet bang maken en verdubbelt zijn krachtsinspanning. Nu hier, dan daar flitst zijn zwaard; de gladiatoren vinden zijn parate afweer waar zij hem ook trachten te treffen, en reeds valt een tweede met gekreun in het doorwoelde zand...

Doch allengs is de strijd met de overige slaven beëindigd en de vrijgekomen gladiatoren snellen toe, om deze laatste, deze meest wilde en onverschrokken slaaf neer te sabelen...

Eric vecht als een held, doch nu kan de ongelijke strijd niet lang meer duren... Terwijl Eric zijn handen vol heeft met verscheidene tegenstanders, gelukt één der gladiatoren erin, hem van achteren te naderen, en heft zijn zwaard voor de genadeslag.

Op het ogenblik dat de gladiator zijn eerloze daad wil volvoeren, suist een speer door de lucht en met een kreet van afgrijzen stort de man ter aarde.

Bliksemsnel wendt Eric zich om als hij de gil achter zich hoort... Verbaasd staart hij naar de ontzielde figuur, en hij vraagt zich af, wie hem op een dergelijk afdoende wijze, voor een snelle dood gevrijwaard heeft... Ook de gladiatoren staan verschrikt en verwonderd bijeen, en voor een ogenblik is het gehele gevecht vergeten...

Doch dan schalt een stem boven hun hoofden en opkijkende, ziet Eric de figuur des keizers, rechtop staande in zijn loge, die met de arm beduidt, dat de strijd ten einde is.

— Ik wierp de speer! dondert de stem van Commodus. De geelharige barbaar heeft dapper gevochten; ik bewonder zijn moed, kracht en volharding, en daarom is het mijn verlangen mijn krachten met de zijne te meten in een tweegevecht, dat morgen zal plaats vinden; geleid hem naar zijn kerker.

Met een zucht van opluchting dat althans voor één dag de schaduw van de dood van zijn zijde is geweken, keert Eric zich om en omgeven door de teleurgestelde, maar daarom niet minder eerbiedige gladiatoren gaat Eric de weg terug naar zijn kerker.

— Vooruit ! zegt één der gladiatoren somber. Vandaag zijt ge er goed af gekomen, maar morgen zou ik niet graag in uw schoenen willen staan... En een ander valt schamper lachend aan :

— Tien gladiatoren zijn minder gevaarlijk dan één Commodus, vriend, dus beeld u niets in !

Zwijgend laat Eric zich naar zijn kerker terugbrengen. De grauwe ruimte is stil en verlaten, en met een onbehagelijk gevoel vraagt Eric de schildwacht, die hem in ontvangst neemt:

— Waar zijn de overige gevangenen?

— Wel, als ge het weten wilt, zij leven niet meer, en morgen kunnen we dat van u om deze tijd ook zeggen, makker! gromt de soldaat, en met deze weinig opwekkende woorden sluit hij met een slag de deur.

Alleen in zijn kerker, overgelaten aan zijn sombere gedachten, is Eric, zijn aard ten spijt, alras in een neerslachtige stemming. Het onbekende lot van Winonah baart hem met de dag meer zorgen... Waar zou zij zijn? Het feit, dat hij onmachtig is haar te helpen maakt hem wanhopig. Piekerend brengt Eric zijn tijd door. De dag schrijdt voort en de avond valt.

Overmand door vermoeienis en vervuld van onrust over het lot van Winonah, valt Eric ten laatste in een diepe, droomloze slaap. Als de nacht daalt over Rome en de maan haar zilveren schijnsel in de kerker werpt, zwaait piepend de deur open. Een donkere gedaante treedt de stille ruimte binnen, en loopt nu zachtjes op de slapende Noorman toe.

De zwijgende gedaante treedt geruisloos naderbij en buigt zich over Eric. Door een tikje op zijn schouder ontwaakt deze. Voor hem staat een oude man, met een streng, doch niet onvriendelijk gelaat.

— W-wat is er? Wie zijt gij? stamelt Eric.

— Ssstt! fluistert de vreemde. Ik ben een vriend, die u helpen wil. Mijn naam is Pertilax.

— Hm ! gromt Eric wantrouwend. Ik wens geen hulp van moordenaars! Laat mij rustig slapen !

Argwanend neemt Eric de oude man op, doch hij ziet geen verraad op diens gezicht.

— Nu, wat wilt gij? bromt de Noorman.

— Morgen zult gij strijden tegen Commodus, die door ieder gehaat wordt, zegt Pertilax. Onder mijn leiding wordt een opstand beraamd tegen deze tyran, en het lot heeft u ons in handen gespeeld. Gij zoudt ons bij de omverwerping van Commodusgezag kunnen helpen.

— Neen ! zegt Eric bits. Ik laat me niet voor uw wagentje spannen ! Dop uw eigen boontjes, ik dop de mijne!

Medelijdend schudt Pertilax het hoofd en zegt :

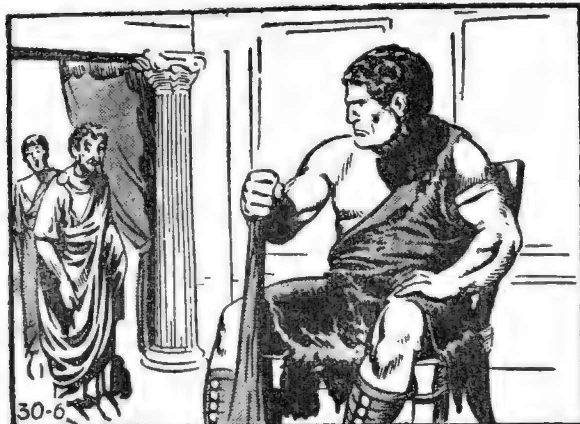
— De jeugd is onbezonnen en weerbarstig, luistert toch liever, vóórdat gij een beslissing neemt !, en de oude man vervolgt : Wanneer gij tegen Commodus strijdt, is het uw eigen belang te winnen. Nu kunt ge u vrijwillig aan onze zijde scharen, doch indien ge niet op ons voorstel ingaat, wacht u óók na een overwinning op Commodus, de dood!

— Hm! mijmert Eric, hardop. Een klein dreigement! Wat wilt gij beginnen zo ik het tegen Commodus afleg?

— Dat zult gij niet ! zegt de oude met vuur, daar hij meent Eric reeds half gewonnen te hebben. Commodus is sterk, doch log en langzaam! Het volk van Rome zal u eeuwig dank verschuldigd zijn.

— Welnu, ik stem toe, ten slotte is het ook mijn eigen belang.

— Goed zo ! fluistert Pertilax opgewonden. Wij rekenen op u!

Op de dag van de tweestrijd is ieder in Commodus paleis in de weer, om alles voor de gebieder in orde te brengen. De keizer heeft zijn herculeskleed aan, en steunend op een zware knots beeldt hij zich in « Hercules » te zijn.

— Wacht maar! mompelt de krankzinnige. Mijn goddelijke kracht...

Opeens bemerkt hij de gezichten van een tweetal zijner slaven, die met nieuwsgierige, geamuseerde gezichten naar hem gluren.

— Hé! brult Commodus. Wat staat gij daar te suffen, idioten! Kom eens hier, bekijk mij eens! Ben ik Hercules of ben ik het niet!?

— Antwoordt op mijn eer, of ik verbrijzel uw domme hoofd!

— Ik... eh ! stotterde een der slaven, benauwd naar de vervaarlijke knots starende. Uh, ja-zeker, natuurlijk, Hercules... Grootheid...

— Oh !... grinnikt Commodus tevreden, welaan, wormen, brengt mij dan naar de arena, ik popel !

Terwijl Commodus zich op deze zonderlinge wijze voor de strijd opmaakt, heeft Eric in zijn kerker bezoek ontvangen van Pertilax en de commandant van de Pretoriaanse Wacht.

— Dit zegt Pertilax, wijzende op de militair, is onze machtigste bondgenoot, Hij en zijn garde zijn geheel op onze hand.

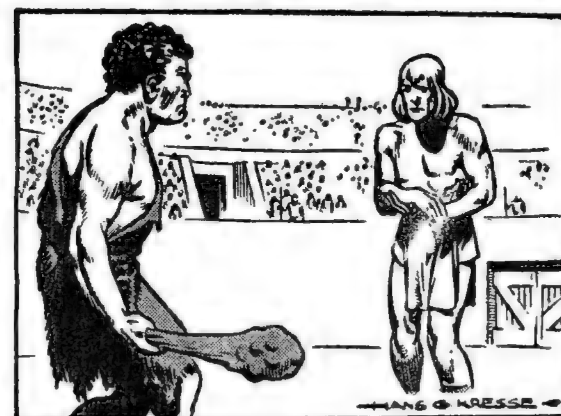
De Pretoriaan steekt Eric de hand toe, welke deze aanneemt.

— Denk er aan, zegt Pertilax, gij zult Commodus NIET doden! Doch slechts buiten gevecht stellen. De Pretorianen hebben nog een appeltje met hem te schillen!

Eric knikt, dat hij begrepen heeft en dan geleidt men hem naar de arena. Een duizendkoppige menigte ziet ademloos toe, wanneer Eric de arena betreedt. Commodus staat hem reeds op te wachten, en aarzelend betreedt Eric de arena.

Commodus werpt Eric allerlei verwensingen naar het hoofd, onderwijl zijn tegenstander critisch opnemende. Als twee kwade honden draaien de kemphanen een poosje om elkaar heen, als zijn zij beiden voor elkaar beducht. In de arena kan men een speld horen vallen : de toeschouwers zitten met gerekte nek te kijken naar het verloop van deze strijd, en het meerendeel van de Romeinen hoopt stilletjes, dat de geelharige barbaar overwinnaar mag blijven.

— Nader, nader! daagt Commodus Eric uit. Of zijt gij bevreesd!?

— Bevreesd. Wat beeld gij U in, laffe moordenaar! sist Eric en hier schijnen zijn woorden doel te treffen.

— Wat? buldert de tyran. Nog nooit heeft de goddelijke Commodus zich ongestraft laten beledigen! en met een onverwachte sprong welke men bij zo'n zwaar persoon niet verwacht zou hebben, springt hij op Eric toe. Deze wijkt op het nippertje achteruit, doch kan niet meer voorkomen, dat de zware knots zijn pols raakt. Met een kreun laat Eric zijn zwaard los, een hevige pijn doortrilt zijn arm, waaruit door de slag alle krachten geweken schijnen.

Een verheugde grijns krult Commodus wrede lippen, de strijd is reeds voorbij; één slag met zijn knots en zijn tegenstander is voorgoed onschadelijk gemaakt.

— Ziet hem staan, de wurm! roept de waanzinnige Keizer brullend uit. Uit medelijden zal ik U een snelle dood bereiden! en de knots omknellend treedt hij dreigend op de weerloze Noorman toe.

Een zucht van ontsteltenis en teleurstelling vaart door de menigte als zij dit ongunstig verloop van de strijd zien. Eric's hersenen werken koortsachtig, hij vergeet zijn pijn door het dreigende gevaar... Nu slaat de krankzinnige Keizer uit alle macht toe... en op dat ogenblik laat Eric zich bliksemsnel opzij vallen, hopende, dat het zachte zand, zijn val zal breken...

Gelijktijdig grijpt hij met zijn linkerhand het hem ontvallende zwaard... Commodus slaat in het niet, en dan, door zijn eigen gewicht, schiet de zware kerel vooruit...

Met moeite weet Commodus het evenwicht te bewaren, maar van de adempauze heeft Eric gebruik gemaakt. Indachtig de wens van Pertilax geeft hij met de platte kant van zijn zwaard zijn dolle tegenstander een dreunende klap op het achterhoofd...

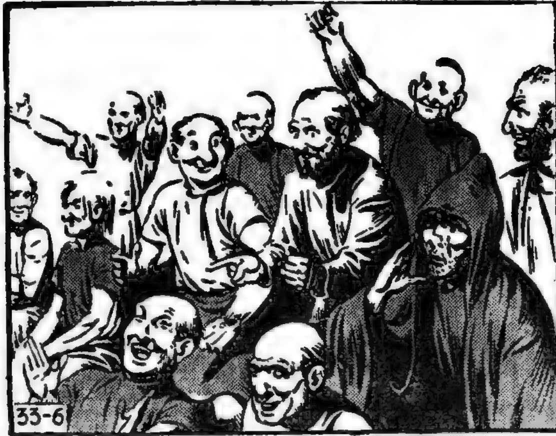
Hoewel de klap een os geveld zou hebben, wankelt Commodus slechts, doch nu zet Eric zijn voet voor die van Commodus en duwt hem gelijktijdig krachtig in de rug... Commodus is hierop niet verdacht en de bruut ploft voorover in het zand.

Onmiddellijk schiet Eric toe en wanneer de Keizer poogt op te krabbelen drukt de voet van de Noorman hem weer tegen de grond.

— Hulp! Hulp! buldert Commodus met een waanzinnige angst in zijn ogen. Mijn lijfwacht !

— Eén verdacht gebaar van uw lijfwacht en ik prik u op als een insect! waarschuwt Eric, en om zijn dreigement kracht bij te zetten laat hij het koude staal in Commodus nek rusten.

Hoewel Eric dus overwinnaar is gebleken, is zijn toestand nog geheel niet zeker, want nu ziet hij een aantal manschappen van de Pretoriaanse wacht het veld opstappen, en onze held zet zich schrap, om een eventueel nieuwe aanval het hoofd te bieden.

Op de tribunes breekt intussen een wild gejuich los, als het volk de gehate tyran ziet vallen. De mensen schudden elkaar de hand en hoera op hoera stijgt de lucht in...

Eindelijk, eindelijk is Rome en het Keizerrijk verlost van een plaag, welke dertien lange jaren het leven tot een hel gemaakt heeft.

Opgewonden vraagt men elkander de identiteit van deze vreemde onverschrokken barbaar, doch niemand kan hieromtrent inlichtingen geven, zodat men er genoegen mee neemt de overwinnaar luide toe te juichen en hem bewonderende blikken toe te werpen.

Inmiddels zijn Pertilax en de commandant het veld opgestapt en Eric staat hen, het zwaard in de vuist, op alles voorbereid, op te wachten.

Als de mannen dichterbij gekomen zijn, zegt Eric dreigend :

— Wie mij te na komt... doch voor hij zijn zin kan voleindigen valt Pertilax, kalmerend glimlachend in :

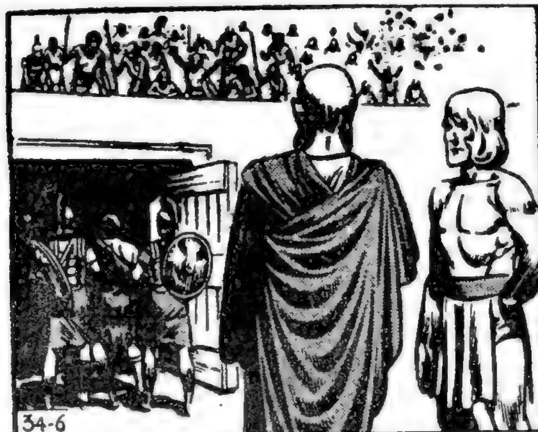
— Geen angst, mijn brave vriend, er zal U geen leed geschieden!

Twee stoere gladiatoren nemen de vernederende keizer van Eric over...

— Wat betekent dit? krijst Commodus met rollende ogen... en wild probeert hij zich los te rukken.

— Dat betekent, dat ik van nu af Keizer ben! antwoordt Pertilax rustig, en dan tot de Pretorianen :

— Breng hem weg !

Onder donderend gejuich van de toeschouwers wordt de zich als een wanhopige verwerende Commodus door twee stoere Pretorianen uit de arena weggeleid. Het lot dat hem te wachten staat is niet zeer prettig. Met een tevreden glimlach staat de nu tot keizer uitgeroepen Pertilax de gevallen heerser na te staren, en hem oplettend aanziende treedt Eric naderbij.

Nu wendt Pertilax zich tot onze Noorman :

— Het plan is gelukt, dank U, mijn vriend. Het volk van Rome is voorgoed bevrijd van een beestmens, zegt hij met een opgeluchte zucht. Onderzoekend kijkt hij Eric aan en deze antwoord :

— Jawel, maar wat gebeurt er nu met mij ?

Een geruststellend lachje komt op Pertilax 'oude gezicht, en spontaan steekt hij onze held de hand toe.

— Niets, zegt hij, niets, mijn beste, gij zijt VRIJ ! Ik dank U in naam van het keizerlijke Rome — geef mij de hand !

Nu lacht ook Eric, en opgelucht wil hij Pertilax' hand grijpen, doch met een pijnlijk gezicht wordt hij eraan herinnerd, dat zijn rechterarm nog machteloos is. Snel neemt hij des keizers hand aan met zijn linker, doch Pertilax heeft de trek van pijn op Eric's gelaat gezien en bezorgd vraagt hij :

— Zijt gij gewond ? zeg het mij, opdat ik U helpe.

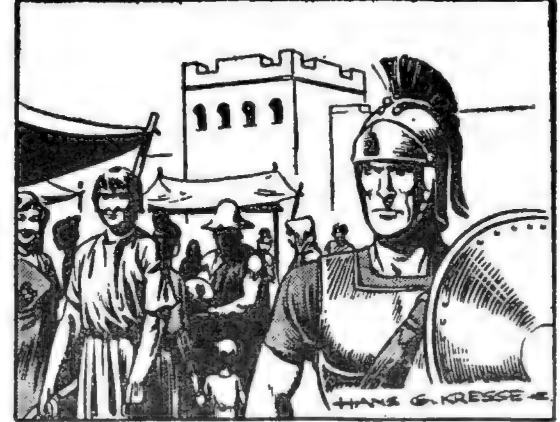
Eric verzekert de man echter, dat het wel meevalt, en dan schiet hem wat te binnen.

— Wat gebeurt er nu met Commodus ? vraagt hij, en op slag verandert de uitdrukking op het gelaat van de nieuwe keizer.

— Hij zal door de Pretoriaanse wacht terechtgesteld worden, zo dit niet reeds gebeurd is. Zo gaat het allen, die het recht verkrachten !

Eric wordt gastvrij opgenomen in het Keizerlijk paleis. Ten langen laatste is hij dus eindelijk weer een vrij man. Nu kan hij dan eindelijk pogingen in het werk stellen, ten einde Winonah en Pum-Pum terug te vinden. Aan Pertilax vraagt hij, hem een wapenuitrusting te willen bezorgen, en wanneer deze aan zijn verzoek gehoor geeft, maakt hij zich op, voor zijn onderzoekingstocht. Verbaasd ziet Pertilax deze toebereidselen en dan vraagt hij :

— Hoe nu, gaat gij op stap? Is uw hand reeds genezen?

— Ja, antwoordt Eric beslist. Ik moet mijn vrouw en mijn kleine dienaar zoeken, die op de slavenmarkt als vee verkocht werden.

Pertilax fronst de wenbrouwen, en gaat belangstellend verder:

— Uw vrouw? Maar dat is erg... hoe zag zij er uit?

— Oh.. zucht Eric met een glimlach, zij is het mooiste wezentje op aarde... Blauwzwarte, golvende haren, donkere ogen en een rode mond... Zij is eigenlijk een prinses en komt van heel ver...

Aandachtig heeft Pertilax toegeluisterd, en nu vraagt hij zachtjes:

— Hoe — hoe heet uw vrouw?

— Winonah, zegt Eric met een vreemde trilling in zijn stem, en op het horen van deze naam komt er even een verraste trek op Pertilax gelaat, doch dan zegt hij:

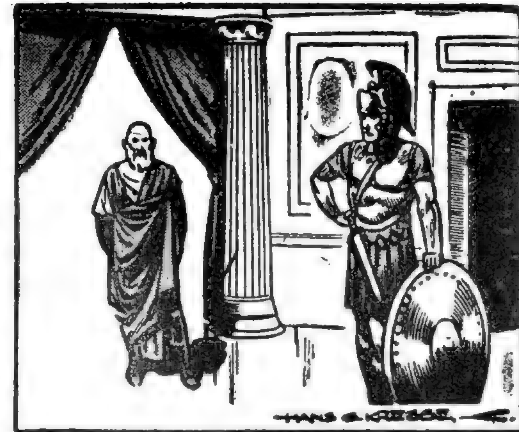
— Wel ik wens u het beste op uw speurtocht...

Even later loopt Eric op de markt, scherp rondkijkend. Overal ziet hij rijke Romeinse mannen en vrouwen en gespannen poogt hij tussen de mensen het figuurtje van Winonah te bespeuren...

Hij hoort aan de opmerkingen rondom hem en ziet aan de goedkeurende blikken, welke men hem toewerpt, dat de bevolking hem herkend heeft en dit denkt hij, kan hem slechts ten dienste zijn.

Eric loopt de marktplaats in haar gehele lengte en breedte over, doch al spoedig begrijpt hij, dat op deze wijze niet te bereiken valt. Daar hij uit verschillende opgevangen opmerkingen begrepen heeft, dat de bevolking, die door zijn toedoen van een wrede onderdrukker bevrijd werd, hem welgezind is, besluit hij de hulp van het volk in te roepen. Hier en daar spreekt Eric een marktkoopman aan die hij uitlegt, wie hij zoekt, en wanneer onze Noorman dan een paar geldstukken laat rammelen heeft hij zich weer van nieuwe helpers verzekerd. Een andere troef zijn de jonge gichelende slavinnetjes, die aan de bronnen water putten voor haar meesters. Met deze meisjes is Eric al spoedig goede vriend, doch tot zijn teleurstelling kon geen van hen Eric inlichtingen omtrent de verblijfplaats verschaffen.

Als de eerste dag zonder gevolg voorbij is, probeert Eric het de volgende dag weer, in een andere richting, en zijn onderzoekingstochten breiden zich steeds verder uit.

Als hij de derde dag, vermoeid en bedrukt 's avonds laat in het paleis terugkeert, wordt hij aangeroepen door keizer Pertilax, die nu van achter een gordijn naar voren treedt..

— En? vraagt de oude...

Onze held merkt niet de gerustgestelde uitdrukking op Pertilax' gelaat op, wanneer deze dit ontkennend antwoord verneemt.

Somber ontdoet Eric zich op zijn kamer van zijn wapenruitrusting, wanneer zachtjes de deur open gaat en de oude keizer het vertrek betreedt....

— Mijn vriend, spreekt Pertilax. Ziet ge niet in, dat uw zoeken vruchteloos is? Het Romeinse rijk is groot; wie weet is uw vrouw wel verkocht op het land... Kom, ik zal u een opdracht geven, een mooie gelegenheid om uw gedachten van dit nare en volgens mij hopeloze geval af te leiden... Bedenk mijn beste : de tijd heelt alle wonden.

Snel heft Eric het hoofd op en bits zegt hij :

— Ik weiger iedere opdracht, zolang Wi...

— Een bevel! onderbreekt Pertilax hem met flikkerende ogen, en kalmer vervolgt hij:

— Ik beveel het u... **DE KEIZER** beveelt het u zo ge wilt. Morgen vroeg vertrekt gij... Ik zal u door een officier van de wacht de opdracht laten overbrengen... goedennacht!

Vóórdat Eric tijd heeft te protesteren, is de oude reeds weer verdwenen, en onze held blijft beduusd achter. Maar dan wordt hij nadenkend... De uitdrukking in 's mans ogen bevalt hem niet. Waarom wil Pertilax zo op stel en sprong, dat hij vertrekt?

— Daar zit wat achter, mompelt Eric en hij neemt zich voor op zijn hoede te zijn.

Vermoeid valt hij ten laatste in een onrustige slaap, en hij ontwaakt pas, wanneer de zon reeds door de ruiten schijnt... Verward springt hij van zijn legerstede. Eric werpt een vluchtige blik op de beneden hem liggende straat, maar dan is het als verstijft hij...

Daar, onder zijn raam, lopen Winonah en Pum-Pum voorbij, in gezelschap van een Romein...

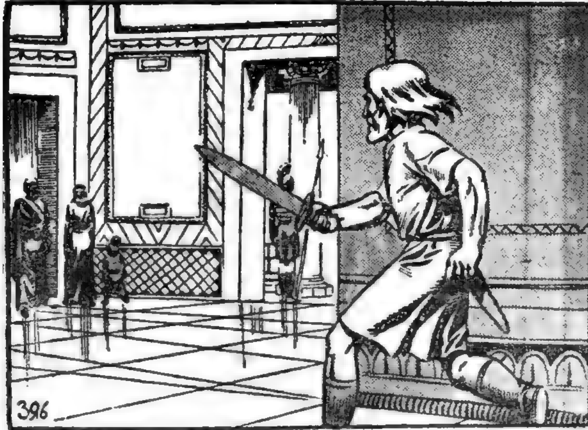
Voor enkele ogenblikken staat onze held als versteend. Hij overweegt wat hij het beste kan doen. Indien hij haar roept verspeelt hij misschien zijn kans, daar hij rekening moet houden met de haar begeleidende Romein.

Onze Noorman oogt het drietal nog even na en keert zich dan snel om. Met één beweging grist hij zijn zwaard van de muur en gordt het met zenuwachtige vingers om. Snel... snel.., voordat zij weer verdwenen is... denkt Eric, en met het glinsterende zwaard in de hand rent hij de gang in...

Even staat hij te aarzelen. De weg in het keizerlijke paleis is hem nog niet erg bekend, doch dan, vastbesloten, stormt hij een brede marmeren trap af, en komt terecht in een ruime zaal. In alle muren bevinden zich, met gordijnen afgesloten, poorten.

Onze Noorman wordt nerveus, als hij bedenkt, dat met iedere minuut die verstrijkt, de kans, Winonah weer te vinden, kleiner wordt...

Eén der gordijnen voor hem staat echter half open en hierachter ontwaart Eric een grote, verlichte ruimte... Op goed geluk, hopende zo de ingang van het paleis te bereiken, begeeft hij zich daarheen en rukt het gordijn verder opzij...

Vóór hem strekt zich een kleine gang uit, en hierachter ziet Eric het ruime voorportaal van het keizerlijk paleis.

Doch dàar, over de marmeren vloer loopt... Winonah, met gebogen hoofd, terwijl Pum-Pum achter haar aan trippelt...

— Winonah! schalt Eric's opgewonden stem door de zaal, terwijl hij met grote sprongen het zwaard in de hand voorwaarts stormt...

Het is als vaart er een electrische schok door de ranke figuur van het meisje, en met een paar ongelovigen ogen, draait zij zich om...

— Eric, stamelt zij, wanneer ze de Noorman op haar toe ziet snellen. Eric eindelijk... fluistert ze dan, bleek van ontroering.

De dwerg huppelt van genoegen, op het zien van zijn meester, en struikeld over zijn woorden, zodat niemand verstaat wat hij zegt...

Doch nu komt de Romein tussenbeide.

— Wat betekent deze wanordelijke vertoning? klinkt zijn verontwaardigde stem. Gij schijnt te vergeten, dat ge u in het paleis des keizers bevindt. Overigens, met welk recht verstout ge u, mijn slavin aan te spreken?

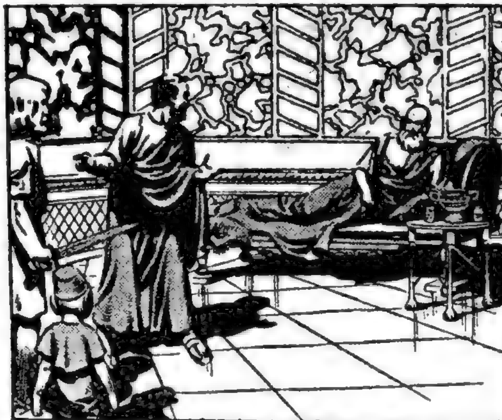
— Niet zo haastig, meester ! gromt Eric, beschermend de arm om zijn zacht snikkende vrouw heenslaande.

— Wat ! sputtert de man... doch een dreigend opheffen van Eric's zwaard, zodat de punt ter hoogte van 's mans neus komt, doet hem abrupt zwijgen.

— Dit is MIJN vrouw ! snauwt Eric met flikkerende ogen. Ik erken geen mensenhandel! Vooruit, ga mij voor naar de keizer. In diens aanwezigheid zullen wij dit zaakje uit de doeken doen. Bovendien, als ik het wel voor heb, weet Pertilax hier meer van... Vooruit!

Verschrikt wijkt de Romein achteruit, en bedreigd door Eric's zwaard, zet hij zich langzaam in beweging.

Onder het lopen herkrijgt de Romein echter zijn zelfvertrouwen en langzaam komt op zijn gelaat een uitdrukking van verbeten woede.

— Het zal u berouwen ! sist de man, schoorvoetend doorstappend... Ge gaat te ver... het kost u uw hoofd...

Eric laat zich echter niet van de wijs brengen, en een vermeerderde druk van zijn zwaard in 's mans rug doet deze snel zwijgen... De Romein schijnt de weg goed te weten, zonder aarzelen stapt hij voort en schuift dan met een bruusk gebaar een zwaar gordijn terzijde.

— Ziezo, grijnst hij, nu kom IK aan de beurt! en met gezwinde pas loopt hij de zaal door, tot waar Pertilax op een rustbed een uitgebreid ontbijt nuttigt. Verstoort slaat de oude keizer deze bestorming van zijn heiligdom gade, en nog vóór hij vragen kan wat de reden van de rustverstoring is, steekt de Romein briesend van wal.

— Hier, deze kerel deze geelharige aap, tracht mijn slavin te roven, onder bedreiging van een zwaard!

— Tut, tut, mijn waarde vriend. Ik had u gezegd niet zo vroeg te komen, sust Pertilax, bezwerend de hand opheffend, en zich dan tot Eric wendend, vervolgt hij :

— Gij, man uit het Noorden, berg uw zwaard weg. Ge schijnt dit wapen een noodzakelijk bestanddeel van uw persoonlijkheid te vinden, doch ik zie u liever zonder dit effectvolle krachtmiddel. En nu ter zake: Iedere aanspraak op... eh... deze vrouw, kunt ge beter laten vervallen. Mijn geëerde vriend hier heeft haar op eerlijke wijze gekocht en de koopsom bekrachtigd het eigendomsrecht. Wees dus zo goed en verlaat ons thans... Gij hebt trouwens de opdracht voor zaken van 's lands belang hedenmorgen te vertrekken naar Noord-Afrika. Denk daaraan! Want gij zoudt onbewust een bevel des keizers negeren, hetgeen met de dood bekocht wordt.

— **Bevel des Keizers !** dondert Eric eensklaps, met flikkerende ogen treedt hij op Pertilax toe, die zich snel van zijn rustbed verheft. Uw bevelen gelden niet voor mij! Ik zal U eens wat zeggen! gaat Eric met woedende stem voort. Gij hebt al de tijd, dat ik vruchteloos naar mijn vrouw zocht, geweten, waar zij was. Deze — eh — persoon is uw vriend. Om twist te vermijden poogde gij te verhinderen dat ik hem en zijn slavin — mijn vrouw — zou ontmoeten. Daarom wildet ge mij wegsturen op een « zending » zogenaamd om haar te vergeten, maar in werkelijkheid omdat ge bang waart, dat ik vroeg of laat achter de waarheid zou komen, wat te voorzien was.

Hier stopt Eric even om op adem te komen. Pertilax is onder Eric's woorden bleek geworden en hieruit begrijpt onze held, dat hij het bij het rechte eind heeft.

— Zo ! hervat de Noorman dan met stemverheffing. Gij hebt geen fraaie rol gespeeld, oude! Maar uw spelletje is uit! Breng deze vriend van u aan het verstand, dat hij zijn « slavin » kan afschrijven.

Er heerst na Eric's laatste woorden een beklemmend zwijgen in de zaal. Winonah is dicht naast haar held komen staan. Gezamenlijk wil het drietal de zaal verlaten, maar dan snijdt Pertilax' stem:

— Halt! de vrouw en de dwerg blijven hier... Gij kunt vertrekken, maar dan GAUW, voordat ik U laat opsluiten, brutale witkop!

— Ik vertrek met mijn vrouw en de dwerg, antwoordt Eric kalm.

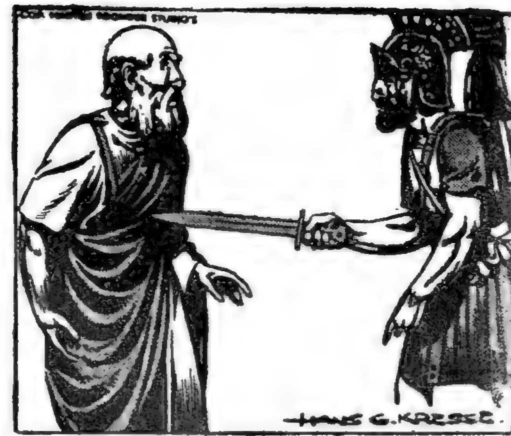
Maar nu buldert Pertilax met overslaande stem :

— Wacht! en als de commandant van de Pretoriaanse wacht, te samen met een aantal soldaten verwonderd komt aansnellen, beveelt de oude Keizer wit van woede:

— Arresteer deze barbaar, en werpt hem in de donkerste kerker... Morgen zal ik over zijn lot beslissen!

Winonah op zij duwende — Pum-Pum is reeds uit eigen beweging in de verste hoek gevlucht — maakt Eric zich op, om voor zijn vrouw te vechten... maar de houding van de commandant maakt zulks onnodig. Met opgetrokken wenkbrauwen treedt de commandant tot voor Pertilax en zegt, op Eric wijzende :

— Moet ik HEM gevangen nemen? Waarvoor? Daar zou ik mijn hele wacht voor nodig hebben, maar bovendien voel ik er niets voor. Vertel me eerst eens wat onze vriend misdaan heeft, Pertilax? Vergeet niet wat wij aan hem te danken hebben!

Verwonderd heeft Eric toegeluisterd, en instinctief voelt hij dat hij in de commandant van de wacht een waardevolle hulp, zoniet een vriend heeft. De Noorman vraagt zich af, hoe de toestand zich zal ontwikkelen, en gespannen kijkt hij naar Pertilax. Deze is rood van drift geworden, en de commandant recht aankijkende sist de oude:

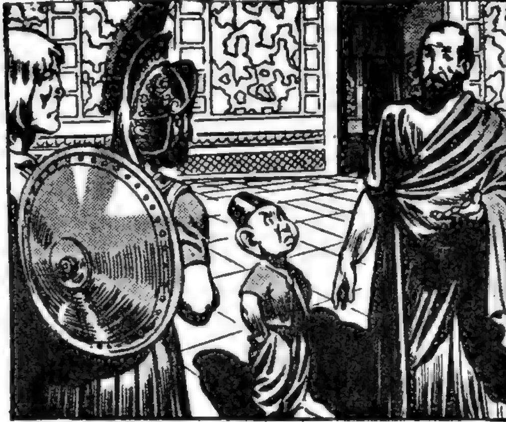
— Gij zijt brutaal — zeer brutaal. Doe nu, wat Uw keizer U beveelt, dan zal ik er eens over denken of ik U later wanneer alles achter de rug is, misschien vertellen wil, het hoe en waarom.

Een sarcastisch lachje klinkt op, en met een snelle greep haalt de commandant zijn zwaard uit de schede.

— Doe wat de keizer u beveelt, snauwt hij de oude na. Keizer bij de gratie van de Pretoriaanse wacht, Pertilax, zegt hij zachtjes, en het zwaard tegen Pertilax' borst drukkend gaat hij wat luider voort:

— Maar ik meen, dat de gratie der garde tot het verleden behoort voor U... Gij zijt mijn gevangene.

Stomverbaasd heeft Eric deze geheel onverwachte ontwikkeling van de toestand gadegeslagen... Op een kort bevel van de commandant treden twee zwijgende Pretorianen naderbij, die nu zonder veel omhaal de oude, gevallen keizer de zaal uit geleiden.

— Sluit hem in de kerker naast de leeuwen, roept de commandant. Ik heb nog een persoonlijk appeltje met hem te schillen!

Als de jammerende Pertilax weggebracht is, wendt de commandant zich tot de dodelijk verontruste Romein, die van het ongeluk dat zijn vriend Pertilax overkwam, getuige geweest is.

— En nu gij, zegt de commandant peinzend, al is hij nog niet geheel zeker, wat hij met de Romein moet beginnen.

— Zijt ge wel eens in de arena geweest kereltje? Ik bedoel niet op de tribune, doch in de — eh — kuil?

— Spaar mij, heer...! stottert de Romein, terwijl het angstzweet hem uitbreekt op deze onheilspellende woorden.

— Niets voor niets, m'n waarde, antwoordt de commandant...

— Ah... ik begrijp... hoeveel verlangt gij... zeg het mij, dan kunnen wij vertrekken... roept de man opgelucht.

— Wij? herhaalt de soldaat. Als ge vertrekt, vertrekt ge alléén; en Uw geld wil ik niet. Gij geeft deze vrouw en haar ondermaatse dienaar aan mijn vriend, de Noorman terug — met bekwame spoed. Slechts dat zal U kunnen redden van de leeuwen.

Handenwringend en jammerend stemt de Romein toe, en als hij de zaal verlaat, roept de commandant hem achterna:

— Vlugger, man! Vóór ik mij bedenk; vertel het volk van Rome dat het keizerloos is, en wees blij, dat gij levend vertrekken moogt, zij het dan — alleen!

Nauwelijks is de bange Romein verdwenen, of de aanwezigen barsten los in een vrolijk geschater.

— Ziezo; gij hebt uw vrouw terug, mijn vriend.

— Ik dank u voor uw hulp commandant, antwoordt deze, maar waaraan heb ik dit te danken? En wat zal er nu met Pertilax gebeuren?

— Gij vraagt zoveel, m'n beste, glimlacht de Romein. Pertilax? Oh, hem wacht eenzelfde lot als zijn voorganger Commodus. Hij werd opdringerig, en wilde de macht van mijn Pretoriaanse wacht beknotten. Doch laat ons van dit onderwerp afstappen... Waarom ik u hielp.

— Wij, Pretorianen, bewonderen uw moed, kracht en behendigheid. Gij hebt onze sympathie gewonnen, al zijt gij dan ook een... uh... In ieder geval dit is een van de redenen, waarom ih u hielp.

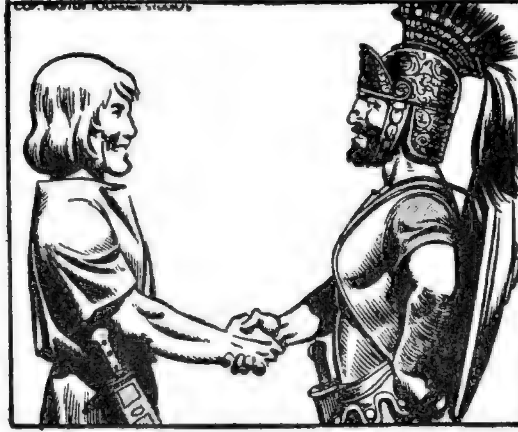
— En de andere? wil Eric weten.

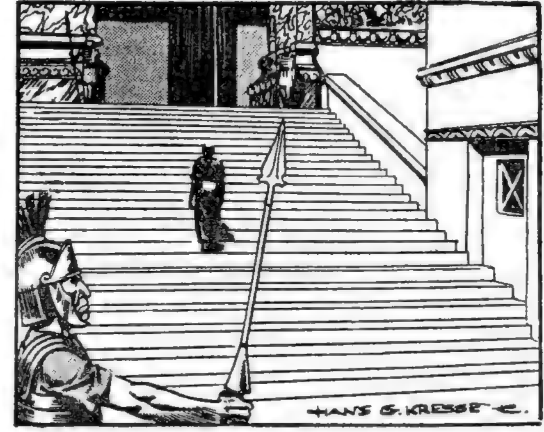
— De andere reden.. aarzelt de commandant is eigenlijk een speculatieve. Zoals ik reeds zei, wij Pretorianen bewonderen U, gij zijt een man, een geboren leider, als ik het wel heb. Ik geloof beslist, dat mijn wacht voor u door het vuur zou gaan. Grote overwinningen zouden het leger te beurt vallen, dat u als veldheer zou hebben. Rome is thans keizerloos; de keizerszetel is vrij. Wanneer GIJ keizer waart van Rome, zou het rijk een grote toekomst tegemoet gaan...

Verbaasd luistert Eric toe, en hij kan zijn oren niet geloven. Hij? Keizer van het Romeinse Rijk? Doch nu treedt de commandant op hem toe en uitnodigend zijn hand uitstrekkend zegt hij :

— Ik, als commandant van de Pretoriaanse garde, zou het zeer op prijs stellen, wanneer GIJ thans het keizerschap zoudt willen aanvaarden!

De zonder twijfel vriendelijke bedoelde aanbieding van de commandant der Pretoriaanse wacht brengt Eric in grote verlegenheid. Hoe nu dit vererende verzoek af te wijzen, zonder de Pretorianen voor het hoofd te stoten, is een moeilijk vraagstuk.

— Ik — eh — ben zeer geroerd door uw grote daad van vriendschap en vertrouwen, begint onze held, en gaarne zou ik uw aanbod aanvaarden, doch mijn aanwezigheid is elders vereist, naar ik vrees. Gij moet weten: mijn vader, Koning Wogram, is reeds zeer oud, in jaren heb ik hem niet gezien. Het wordt tijd, dat ik het bestuur van mijn land uit zijn handen overneem. Ik — eh — laat het thans aan u over te beslissen wat het beste is en ik vertrouw, dat gij thans mijn zienswijze zult delen.

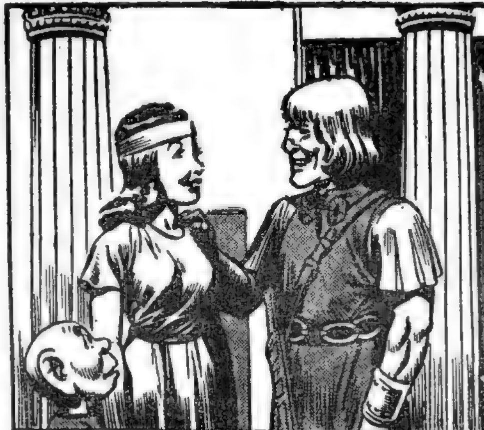
Onze Noorman meent, het er nog al goed afgebracht te hebben, en gespannen bestudeert hij het gelaat van de Pretoriaan. Dit vertoont eerst een trek van teleurstelling, maar ten laatste steekt de commandant, glimlachend de hand uit en hij zegt :

— Ik ben het met U eens. Het is rechtvaardig dat gij het eerst aan uw land en aan uw oude vader denkt.

Opgelucht schudt Eric hartelijk de hem toegestoken hand, en dan, begeleid door de zegewensen van de commandant, maken hij, Winonah en Pum-Pum zich klaar voor een spoedig vertrek.

Inmiddels heeft zich als een lopend vuurtje het bericht verspreid dat de Keizerszetel vrij is, en nu bestijgt een vermogend Romein langzaam en waardig de trappen van het paleis om te trachten het Keizerschap door omkoping te veroveren. Met de komst van deze Romein pakken zich sombere, onheilspellende wolken samen boven het hoofd van onze held.

Op de wijze van iemand, die van zijn eigen belangrijkheid terdege overtuigd is, bestijgt de Romein de trappen van het keizerlijk paleis. Op het bordes blijft hij even staan, klaarblijkelijk niet in het minst onder de indruk van de schildwachten, die zijn komst nauwlettend gade geslagen hebben. De schouders trekkende treedt de Romein nu op een der paleiswachters toe en zegt op hooghartige toon :

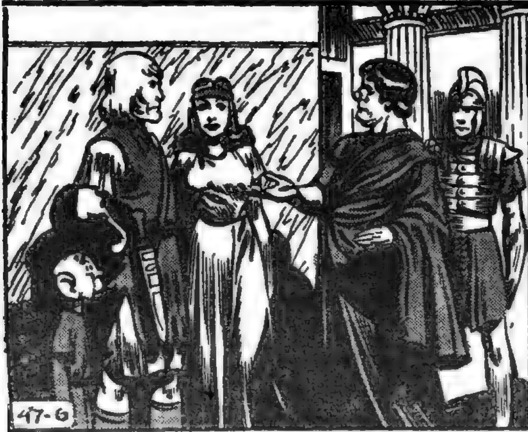
— Ik kom in verband met de keizerskwestie, soldaat. Mijn naam is Didius Julianus; geleid mij voor uw commandant!

Inmiddels maken Eric, Winonah en Pum-Pum toebereidselen tot hun vertrek, hierbij in alles bijgestaan door de garde-commandant, die zich een waar vriend toont. Zij worden voorzien van goede kleding en wapenen. Het wachten is nu nog slechts op een paar rijdieren, zonder welke zij natuurlijk hun tocht niet kunnen ondernemen. De commandant der Pretorianen voorziet hun van de nodige geldmiddelen, en hiermede uitgerust willen zij bij een paardenhandelaar trachten twee geschikte dieren te kopen.

Opgewekt loopt het drietal door de brede marmeren paleisgangen en hier wil het toeval, dat Didius Julianus hun pad kruist... Ons drietal heeft de Romein niet opgemerkt, maar hij hen wel. Met een verraste blik bestudeert de man het knappe gezichtje en het ranke figuur van Winonah.

— Wacht, fluistert Didius Julianus tot de hem begeleidende paleiswacht, en dan, met stemverheffing, roept hij de drie zich verwijderende personen een gebiedend « halt » toe.

Verwonderd kijkt Eric achterom en onbewust tast hij naar zijn zwaard, als hij een wildvreemd, doch klaarblijkelijk invloedrijk man, begeleid van een soldaat op hem af ziet stevenen...

— Een ogenblikje, zegt de man met dikke stem gebiedend.

Onze Noorman krijgt een wrevelig gevoel, wanneer hij zich aldus hoort aanspreken, maar hij wacht rustig af. Een dikke, beringde vinger wordt naar Winonah uitgestoken, en de vreemde Romein, die Eric niet bepaald sympathiek aandoet, zegt :

— Een goede slavin hebt gij daar, man! Wat dunkt gij, wilt ge haar tegen een dikke prijs aan mij verkopen?

Gedurende enige ogenblikken heerst er een dreigende stilte in de gang. Eric meent zijn oren niet te kunnen geloven... en pas langzaam dringt de betekenis van het aanbod tot hem door. Maar nu maakt zich een grote woede van onze Noorman meester, en zijn hand gaat bliksemsnel naar het zwaard.

— Ellendeling! sist hij met flikkerende ogen. Dit is mijn vrouw, en deze belediging.

Doch nu legt Winonah haar hand op zijn arm en met zachte drang weet zij de woedende Noorman er van terug te houden, de Romein een afstraffing te geven...

Ziende, welke uitwerking zijn voorstel heeft, is Julianus verschrikt enkele stappen teruggeweken, doch wanneer Eric gekalmeerd is, treedt hij weer naderbij, en zijn ogen vernauwen zich tot spleetjes...

— Ellendeling noemt gij mij? fluistert Didius Julianus. Het zal U berouwen. Ha... ik herinner mij U! De man die Commodus overwon... Ik ben niet van plan, mij voor uw zwaardvechtersmanieren als oefenpop te laten gebruiken. Neen, — bah — ik strijd met andere methodes... betere! Ik zal U bewijzen, dat de macht van het goud meer waard is, dan de kracht van uw arm, onbehouwen barbaar. En dan zult ge spijt hebben van uw gedrag! Tot ziens!

Na deze dreigende woorden gesproken te hebben keert Didius Julianus zich met een zelfverzekerde glimlach om en schrijdt, gevolgd door de soldaat, die stilzwijgend getuige was van dit incident, met de kin in de lucht, weg.

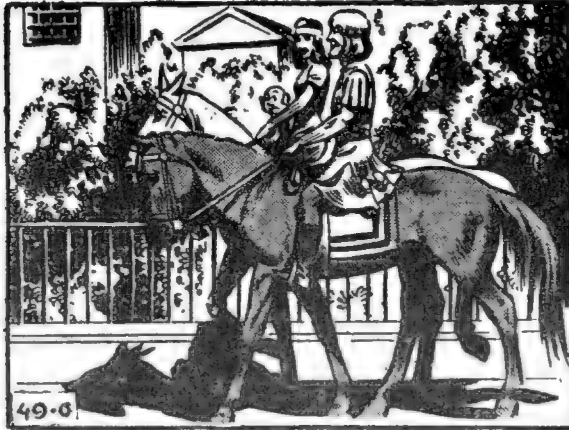
Ietwat verbijsterd kijken Eric, Winonah en de dwerg de man na; wat heeft deze verwaande kerel in de zin? Peinzend staart Eric enige tijd voor zich uit. Hij zou de man achterna kunnen gaan en hem een verklaring voor zijn gedrag afdwingen... doch hiermede is eigenlijk niemand gediend. En bovendien : wie is deze Didius Julianus, dat hij zo'n hoge toon aanslaat? Wat kan hem, Eric, gebeuren, zolang hij de vriendschap bezit van de Pretorianen?

Een zacht kneepje in zijn arm doet hem uit zijn gedachten opschrikken.

— Kom, zegt Winonah met een glimlach. Vergeet toch die vervelende man. Hoe eerder wij vertrekken kunnen, hoe beter. Laat ons thans afhandelen.

Met een hoofdknik keert Eric zich om, en gedrieën verlaten zij het keizerloze paleis. Hun weg voert naar een paardenkoopman.

Eric laat een lederen buidel met goudstukken zien aan de onderdanige handelaar, en met kennersblik monstert de Noorman de hem aangeboden paarden. Ten slotte is hij besloten tot een mooie vos en een grijze merrie en nu begint een taai onderhandelen over de prijs...

De handelaar steunt en jammert, wringt zijn handen en slaat zich op het voorhoofd, doch Eric is onvermurwbaar en eindelijk gelukt onze held er in, de twee paarden voor een redelijke prijs te kopen. De Noorman is met deze overwinning ten minste zo trots als gold het een groots wapenfeit. Tevreden zetten zij zich in het zadel.

Winonah neemt Pum-Pum vóórop, en in stap gaat het thans door de stoffige straatjes paleiswaarts.

— Heerlijk! zucht Eric, weer eens een goed paard te berijden.

Winonah beaamt dit glimlachend. In het vooruitzicht, nu na al die jaren dan toch eindelijk werkelijk naar huis te gaan, zijn de drie reizigers in beste stemming. Straks, over enkele uren reeds, zal Rome achter hen liggen, en dan... komt met iedere stap die de paarden zullen doen hun vaderland naderbij...

Voor het paleis stijgen zij af en Eric geeft de teugels aan een toesnellende soldaat.

— Pas even op, mijn beste, zegt de Noorman vriendelijk. Wij zijn direct terug. Winonah heeft nog enkele schamele bezittingen in het paleis achtergelaten, welke wij nu willen gaan halen.

Doch boven aan de trap wordt hen eensklaps de toegang versperd. Van achter een zuil is Didius Julianus in gezelschap van een aantal legioensoldaten te voorschijn getreden, en het heerschap zegt nu met een vals lachje :

— Kent gij mij nog? Didius Julianus... thans Keizer van Rome... door de macht van het GOUD, mijn vriend.

En tot de soldaten zegt hij:

— Neemt hen gevangen!

Onthutst staart Eric de nieuwbakken keizer enkele ogenblikken aan, doch dan manen de onheilspellende woorden en de reeds naderbij komende legioensoldaten tot daden. Het is een geluk voor Eric, dat de soldaat, die hun paarden bewaakt, in het geheel niet begrijpt waar het om gaat, daar nog niemand in Rome eigenlijk weet, dat de patriciër Julianus de keizerstitel gekocht heeft. Anders zou onze Noorman zich tussen twee vuren bevonden hebben. Nu echter weet hij, wat hem te doen staat. Het grijnzende gelaat van « Keizer » Julianus bevindt zich vlak vóór hem; in één sprong staat Eric naast de man en met een dreunende vuistlag maakt hij hem voorlopig onschadelijk.

— Grijpt hem, soldaat! Het kost U uw leven! gilt Didius, wit van woede en pijn.

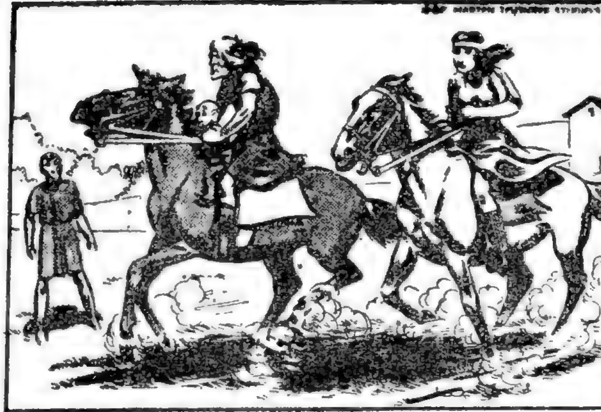
Aarzelend trekt de soldaat, die op Eric's paarden past, het zwaard.

— Vlug naar de paarden, Winonah, en in het zadel! beveelt Eric.

Onze held draait zich op zijn hielen om en de aanval der legioensoldaten niet afwachtend, springt hij de twee traptreden af, en slaat de soldaat zijn wapen uit de vuist. Snel grijpt Eric Pum-Pum om diens middeltje, en met de dwerg in zijn armen, slingert hij zich op de rug van zijn rijdier...

Winonah is reeds vooruitgereden, gelukkig, en met het zwaard zich de opdringerige soldaten van het lijf houdend, banen de twee ruiters zich een weg naar buiten...

Er is geen tijd te verliezen : zij moeten nu trachten zo snel mogelijk buiten de stad te komen, daar Julianus ongetwijfeld een vervolging zal laten inzetten... Met donderend lawaai van hun hoeven galopperen de paarden in de richting van de stadspoort, terwijl achter hen een legioensoldaat gillend en schreeuwend poogt, de aandacht van de poortwachters op de vluchtenden te vestigen... Helaas gelukt dit maar al te goed. De geoefende Romeinse soldaten sluiten zich aaneen en, terwijl een van hen de poort begint te sluiten, wachten zij koelbloedig de naderstormende paarden af.

Doch Eric is niet van plan, zich zo gemakkelijk te laten vangen... Indien de Romeinen zich willen laten doodrijden, is dat hun eigen schuld, denkt hij : het gaat om hun leven of het onze! Het zwaard tot toeslaan gereed, stormen de ruiters op de levende muur af. Nog tien meter... vijf...

De Romeinen, hoe koelbloedig zij ook mogen zijn, verliezen hun zelfbeheersing. Op het laatste nippertje springen zij, duwend en struikelend, terzijde, doch niettemin valt een van hen onder Eric's paard... De Noorman huivert en durft niet om te kijken, met gestrekte nek rennen de paarden de reeds half gesloten poort uit, en de vrijheid tegemoet...

Ietwat grimmig zegt onze held :

— Ziezo, laten we hopen, dat er niet weer wat op ons pad komt.

Doch, terwijl Eric en Winonah in snelle galop over een heuvelrug verdwijnen, stormt een troepje legioensoldaten in volle ren de poort uit, en zet een wilde achtervolging in...

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

De aanvoerder van het kleine commando, een pezige Romein, weet zijn mannen en de paarden tot steeds groter spoed aan te zetten. Zijn ogen glijden over het landschap, en daar, voor hen uit, ziet hij de vluchtenden in de schaduw van een bos verdwijnen.

— Snel, hierheen! schreeuwt hij. In het bos hebben zij kans, te ontkomen. Vooruit, mannen! En brullend stormen de ruiters voorwaarts, hun prooi achterna.

Eric, die voortdurend het achter hem liggende terrein in het oog houdt, ontdekt al spoedig de drie achtervolgers, die snel, te snel naar zijn zin, naderen...

Daar onze Noorman rekening moet houden met Pum-Pum, die zich angstig aan de manen van Eric's paard vastklemt, beseft hij, dat de Romeinen hen op de duur zullen inhalen. Hij beduidt Winonah dicht achter hem te blijven, en rijdt in gestrekte draf een riviertje in...

In het midden van de beek, waarin op de rotsachtige bodem hun voetstappen niet zichtbaar zijn, gaat het nu in langzame galop een eindweegs stroomopwaarts, tot waar bij een bocht aan de oever een dennenbos een zekere beschutting biedt. Plassend stappen de paarden uit het water, en snel verschuilt het drietal zich achter de struiken en stammen...

Gespannen houdt Eric vanuit zijn schuilplaats de plaats in het oog, waar zijn vervolgers zullen verschijnen. Indien zijn list gelukt, zullen de Romeinen de rivier oversteken en hun tocht op de andere oever voortzetten. Als zij echter zijn streek doorzien, zijn de vluchtelingen verloren.

Eric verstart, als hij de kleine figuurtjes van de legionnairs in het oog krijgt. Met kloppend hart ziet hij hoe ze aarzelend stilstaan op de oever. Wat zullen zij doen?

De Romeinse legioensoldaten staan even besluiteloos aan de oever van de beek... De listige aanvoerder stuurt naar de andere oever, doch op de rotsige grond zijn daar geen sporen zichtbaar, kunnen geen sporen zichtbaar zijn.

Argwanend gluurt de Romein stroomop- en stroomafwaarts, en dan weer naar de andere oever. Doch nu is zijn besluit genomen.

— Komt! gromt hij. Zij kunnen nog niet ver zijn. Tegen de avond hebben we hen te pakken! En zijn paard de beek insturend, rijdt hij naar de andere oever.

Eric slaakt een zucht van verlichting. Even dacht hij, dat zijn achtervolgers zijn list doorzien hadden. Een van hen keek recht naar de plaats waar hij lag.

Snel stijgen de vluchtelingen nu weer te paard, doch voor alle zekerheid wacht Eric nog een poosje, voor het geval de Romeinen op hun schreden mochten terugkeren...

Als echter niets de stilte in het landschap meer verstoord, wendt Eric de teugel en gezamenlijk gaat het in snelle galop door het stille woud in noordelijke richting.

— Ik geloof, lacht Eric, dat ik nu werkelijk de stal ruik! Op naar Noorwegen, Winonah!

EINDE VAN HET NEGENDE VERHAAL

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME

Zullen weldra verschijnen :

10. DE VALSE KONING

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - Brussel